



BAZNĪCA – REVOLŪCIJAS PRIEKŠVAKARĀ?

Saruna ar Evangēliski luteriskās baznīcas mācītāju **Sarmīti Fišeri**

“ESMU TIEŠI PASAULĒ!”

DDD: *Vēl joprojām tiek laužti šķēpi par sieviešu ordināciju mācītājas amatā. Cik zinu arhibīskaps Jānis Vanags to neatbalsta. Tomēr jūs jau pāris gadu desmitus esat mācītāja. Kā tas ir būt mācītājai?*

dažādās dzīves situācijās. Protams, nevar izlabot visas negācijas, kas notiek sabiedrībā. Ļoti sāpīgi, ka arī ģimeniskās attiecības Latvijā ir zaudējušas savu vērtību. Man rūp, ar kādu apziņu aug bērni. Jēzus saka: “Labāk dzirnakmeni uzlikt cilvēkam kaklā, ja viņš apgrūcināsies pret kādu no mazajiem.”

Jāmīl ir Dievs, bet sabiedrībai ir jābūt aktīvai pret netaisnību, pret negantības grēku. Arī pret imigrācijas draudiem.

Sarmīte Fišere: Patiesībā man ir ļoti viegli. Tikko biju Puzē, vadīju dievkalpojumu un jutos brīnīšķīgi – cilvēki ļabi uzmanem, un tad es jūtos savā elementā, istajā vietā. Bet ļoti grūti ir tieši ar Baznīcas nostāju. Esmu atstāta bez savas draudzes. Tomēr ikdienā kalpoju evaņģēlijā. Tas nenozīmē, ka esmu norobežojusies no pasaules – esmu tieši pasaulē!

DDD: *Kādēļ jūs esat palikusi bez savas draudzes?*

S.F.: Tāda bija LELB Kapitula griba. Kaut arī nav pašai savas draudzes,zinu, ka cilvēks vislabāk māca apkārtējos ar savu piemēru – rāda, kā rīkoties

MĒS NEVARAM BŪT LOJĀLI PRET VISU

DDD: *Izpratne par ģimeni, par vīrieša un sievietes mīlestības dievišķo jēgu, visvairāk tiek iedragāta ar tādu sātānisku mūsdienu parādību kā homoseksuālisma propaganda.*

Sarmīte Fišere: Piekritu. Un atrodas personas, kas atsaucas pat uz svētajiem rakstiem, kur homoseksuālisms esot atbalstīts. Tur neko tādu nevar izlasīt! Tieši pretēji! Homoseksuālisma propaganda sagrauj tautu, un zi-



nāmā mērā tas ir protests pret kaut ko...

DDD: *Protests pret Dievu? Gribu pieminēt Juri Čālīti, kurš kopā ar Māri Santu vadīja īstu sātānisku mesu – praida dievkalpojumu Anglikāņu baznīcā.*

S.F.: Jā, vistiešākajā nozīmē – tas ir sātānisms. Par to Juris Čālītis ir izslēgts no Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas.

DDD: *Tomēr, manuprāt, kristīgā baznīca Latvijā nepietiekami cīnās par ģimeniskajām vērtībām, nepietiekami nosoda homoseksuālisma atzišanu*

par normu, kas sabiedrībai šodien tiek mērķtiecīgi pōtēta? Manuprāt, mācītāji nav pārāk drosmīgi šajos jautājumos.

S.F.: Nav gan. Amerikā ir mācītājas, kuras pat atbalsta homoseksuālismu. Un tad no viņu puses ir ļoti liela neizpratne par mūsu Baznīcu, kas, lai gan vārgi, tomēr iebilst pret to. Pati esmu saskārusies – man ļoti pārmeta, ka protestēju pret homoseksuālismu. Dažas mācītājas, starp citu, latviešus, gribēja pat mani “vest pie prāta”...

Turpinājums 4. lpp.

PADOMJU ZVIEDRIJA

Nikomeds

Kad 2013. gadā Baraks Obama apmeklēja Zviedriju, viņš pauda dziļu apbrīnu par Zviedrijas modeli. Bet kāds ANO ziņojums rāda, ka pēc gadiem piecpadsmit Zviedrija jau līdzināsies trešās pasaules valstij un ieņems vietu zem Lībijas un Bulgārijas. Zviedrija ir sabiedrība, kas uzskata, ka tā strauji tiecas uz nākotni, taču kritiķi brīdina – tas ir ceļš lejup.

Zviedrija ir kā laboratorija visādu veidu sociāliem eksperimentiem, jo tās vadītāji mēģina veidot perfektu sabiedrību.

Šo valsti var salīdzināt ar tām divām citām, kas arī centās veidot perfektu

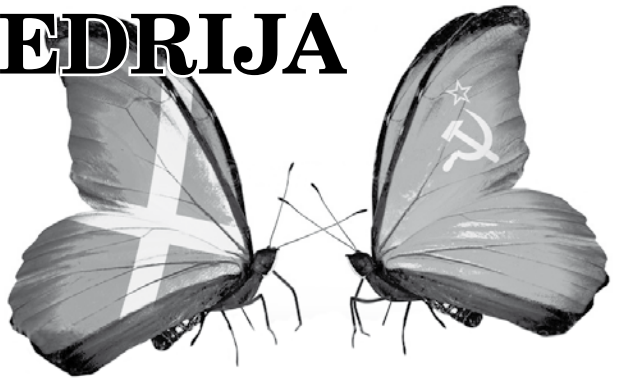
sabiedrību: Ziemeļkoreju un Padomju Savienību.

Zviedrijā, ja jums nepatīk, kā šī utopija tiek veidota, jūs netiksiet nošauts, kā tas varētu notikt Ziemeļkorejā, taču pavisam drīz jūsu dzīve kļūs ļoti nepatīkama.

PERFEKTA SABIEDRĪBA?

Šis video: <https://www.youtube.com/watch?v=9K4yEvbfS6Y> rāda Zviedrijas vadošā medija *Expressen* žurnālistu, kurš ieradies pie kāda zviedru profesora.

Profesors internetā bija anonīmi izteicis negatīvas piezīmes par imigrantu



problēmām Zviedrijā. Bet kreisi noskaņotie hakeri palīdzēja laikrakstam viņu izsekot, lai medijos viņš tiktu parādīts kā rasists. Kāds cits cilvēks šī paša iemesla dēļ zaudēja darbu: <http://goo.gl/UZz2qg>.

Zviedrijas kreisā politiskā elite uzskata un plašsaziņas līdzekļi pauž, ka perfekta sabiedrības stūrakmens ir multikulturālisms: plaša mēroga imigrācija no nabadzīgākām un

visvairāk atpalikušajām valstīm. Tie, kas tam nepiekrīt, riskē tikt marķēti par rasistiem, fašistiem un pat nacistiem.

“Imigrācija ir ļoti svarīgs atskaites punkts, lai pierādītu, jūsu draudzīgumu pret ārzemniekiem,” rakstā dāņu žurnālists Mikels Jelvings (*Mikael Jalving*), grāmatas *Absolut Sweden* autors.

Turpinājums 2. lpp.



4. maijā pie Latvijas Nacionālā teātra notika Valtera Rudziša (otrais no kreisās) rīkotais pikets ar devīzi: “Kaut beidzot varneši sāktu domāt par okupācijas seku novēršanu!”

PAR DEOKUPĀCIJU

ATKLĀTA VĒSTULE

Valsts prezidentam Raimondam Vējonim

Jūsu Ekselence, Jūs savas darba spējas ļoti pozitīvi parādījāt aizsardzības ministra amatā, tādēļ esmu pārliecināts, ka būdams VP, cīnīsities par Latviju. Apsveicu Jūs ar ievēlēšanu un vēlu veiksmi un enerģiju šajā atbildīgajā amatā!

Jūsu priēšgājēji diemžēl atstāja sliktu iespaidu – G.Ulmanis atstāja Latvijā piekto kolonnu – OKUPĀCIJAS armijas virsniekus ar visām ģimenēm. V. Viķe-Freiberga par sprāguša ēzeļa ausīm pārdeva Abreni, Maskavā svinēja Latvijas okupācijas gadadienu – 9. maiju, neieredzēja leģionārus, kaut tieši viņu aizsegā izkļuva no okupētās Latvijas. Neizrādīja cieņu politiski represētajiem, jo ne reizi “nepagodināja” mūs Ikšķilē. Bijušais okupācijas varas pārstāvis A.Bērziņš centās panākt, lai leģionāri un sarkanarmieši svētkus svin kopā, kā zaglis ar apzagto. Kukuļus pēmušajam Zatleram bija vēlme lai SC būtu valdībā un tikai tanki to varot izjaukt.

Esmu pārliecināts, ka Jūs ar savu enerģiju un tiešo atkarību no okupācijas (arī savu sievu kaitināju sakot, ka, pateicoties okupācijai, viņa ir pasaulē, jo vecāki iepazinās izsūtījumā Sibīrijā) pieliksīt visas pūles, lai ar ANO palīdzību panāktu okupācijas seku likvidēšanu un Latvijā nelikumīgi iebrukušie naidīgie ROSSIJA, ROSSIJA blāvēji un okupācijas, krievu valodas tīkotāji atgrieztos savā izcelsmes zemē. Tieši šajā jautājumā mūs Staļinam pārdevušajām ASV un Anglijai būtu jāpalīdz Latvijai. Tas nepieciešams, lai Latviju nepiemeklētu Ukrainas nelaime!!! Esmu pārliecināts, ka tieši Jūs panāksit LATVIJAS DEOKUPĀCIJU – tiks likvidētas beidzot Latvijā OKUPĀCIJAS SEKAS!!! Būsīt pirmais atjaunotās Latvijas Valsts prezidents, kurš beidzot izpildīs savu pienākumu pret valsti.

Lūdzu Jūs izlasīt visus rakstus laikraksta “DDD” pēdējā numurā un pārdomāt.

Ar cieņu un laba vēlējumiem,

Valters Rudzītis

Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks

APELĀCIJAS TIESAS SĒDE Leonarda Inkina lietā

2015. gada 3. septembrī pulksten 15:30 Abrenes ielā 3, 148. zālē Rīgas Apgabaltiesā turpinās izskatīt prokuratūras iesniegto apelācijas sūdzību Leonarda Inkina krimināllietā.

Leonards Inkins ir apsūdzēts par to, ka esot izdarījis darbības, kas apzināti vērstas uz nacionālā, etniskā, rasu naida un nesaticības izraisīšanu, ja tās izdarītas, izmantojot automatizētu datu apstrādes sistēmu (datoru)... Viņš, reaģējot uz Izraēlas vēstnieces neslēpto ieinteresētību “Radio NABA” raidījuma “Tēvijas laikmets” slēgšanā, interneta vietnē “Draugiem.lv” publicēja citātu no “Padomju Savienības židu katķisma”.

Pirmā instances tiesa Leonardu Inkinu atzina par nevainīgu. Būsim klāt un atbalstīsim viņu arī šoreiz!

PADOMJU ZVIEDRIJA

Turpinājums no 1. lpp.

“Tiklīdz parādās pazīmes, ka jūs esat naidīgi noskaņots pret imigrāciju, jūs esat *ārā no spēles*. Tad jūs esat parādījis sevi kā rasistu, vai fašistu, vai nacionālistu, un jums vairs nevar būt nekādas likumīgas pozīcijas vai viedokļa,” raksta Jelvings.

Tas nav svarīgi, ka Zviedrijas imigrācijas modelis ir izgāzies, ka izglītības līmenis Zviedrijas skolās ir būtiski krities, ka noziedzības statistikas likne dažās jomās kāpj debesīs un imigranti dedzina Stokholmas priekšpilsētas.

STAĻINISKĀ STILĀ

Zviedrijā ir jāaizmirst par amerikānisko “kausējamo katlu”, kurā imigranti varētu kļūt par zviedriem. Zviedrijā šādu ideju uzskata par rasistisku.

Jelvings raksta, ka tagad ir tā, ka zviedriem vajag mācīties no imigrantiem, nevis otrādi. Zviedrijas elite pauž naidu pret zviedru kultūru.

Asimilācija ir pilnīgi *ārpus jautājuma*, vārds “asimilācija” tagad šeit skaitās “nacistu termins”.

Zviedru žurnāliste Ingrida Karlkviste (*Ingrid Carlqvist*) un dāņu vēsturnieks un publicists Larss Hedegards (*Lars Hedegard*) dibināja laikrakstu *Dispatch International*, kas aptver tādus jautājumus kā imigrācija, ko lielie plašsaziņas līdzekļi Zviedrijā ignorē.

Bet nu viņi atzīst savu neveiksmi, jo zviedri ir pārāk iebiedēti, lai laikrakstu papīra formātā varētu piegādāt viņu mājās. “Ko tad, ja pastnieks vai jūsu kaimiņš redzēs, ka jūs esat abonējuši šādu avīzi? Tad viņi domās, ka jūs esat rasists.”

“Ja viņi norāda uz jums un teic, ka jūs esat rasists, tad jums vairs nebūs ne darba, ne karjeras. Jūs varat zaudēt savu ģimeni. Jums nebūs nākotnes.”

“Mēs joprojām domājam, ka mēs varētu cilvēkus ietekmēt, bet tas ir ļoti grūts darbs,” saka Hedegards.

Pēc atkārtotiem hakeru uzbrukumiem *Dispatch International* nācās atteikties arī no tiešsaistes abonēšanas piedāvāšanas, jo zviedriem bija bail tikt atklātiem. Interneta vietne tagad pārtiek no ziedojumiem.

TREŠĀS PASAULES VALSTS?

Zviedrija ir kļuvusi par valsti, kurā dažus viedokļus ir vienkārši pārāk riskanti pat lasīt.

Daudzi zviedru vecāki tagad māca saviem bērniem nepiedalīties publiskās apspriešanās, neiz-

teikt nekādas “radikālas” idejas par kaut ko, kas būtu Zviedrijas *vienprātību* kritizējošs, lai tādējādi viņu bērni nenodarītu sev ko ļaunu.

Hedegards saka: “Situācija ir ļoti slikta, jo jūs dzīvojat valstī, kurā jūs nevarat risināt problēmas. Jums pat nav brīv zināt, kādas problēmas pastāv.”

Dānis Hedegards gandrīz tika nogalināts, kad pagājušajā gadā Kopenhāgenā sadusmots imigrants šāva uz viņu. Zviedriete Karlkviste ir nolēmusi pamest Zviedriju, kur disidentus vajā un, tāpat kā kādreiz Padomju Savienībā, iesloga trako namos.

Zviedrija nekļūs par trešās pasaules valsti jau rīt, bet tas laiks tuvojas. “Mums bija ļoti laba valsts,” viņa saka. “Bagāta, jauka valsts, bet pēc pārdesmit gadiem šī valsts jau būs pagātne.”

Izmantoti materiāli no *CBN news*: <http://goo.gl/HmI3Bg>

Kāds no komentāriem pie šī raksta: namnet_var_upptaget Apr 3, 2014

Es esmu zviedrs, un es uzskatu, ka šis raksts pauž patiesību par mūsdienu Zviedriju...

Šie “kreisie hakeri” ir kriminālnoziedznieki. Daži no viņiem ir tikuši notiesāti par uzbrukumiem politiskiem oponentiem un dedzināšanām...

Ieskatieties dziļāk – kas notiek Zviedrijā, un jūs būsīt šokēti. Tikai neticiet lielajiem medijiem. Tos visus vada politiskā dienas kārtība, sevišķi vēlēšanu laikā. Ir vēlēšanu gads, un notiek politisko oponentu medības. Avīzes gānās par vienīgo politisko partiju, kura grib mainīt imigrācijas politiku.

Man bija jāmeklē cita e-mail adrese, lai uzrakstītu šo komentāru – lai viņi nevarētu mani izsekot un sabojāt manu nākotni un dzīvi.

Zviedrija vairs nav *laimīga zeme*. Es mīlēju Zviedriju, bet vairs es te nepalikšu un došos prom, tiklīdz pabeigšu studijas. Man ir jādomā par manu bērnu nākotni. Šī valsts iet taisnā ceļā uz elli, un es negribu būt tās daļa.

Ziņas no Zviedrijas:

Zviedrijā par imigrantu kritizēšanu tagad draud cietums.

Jauns likums stāties spēkā 2015. gadā. Tie, kas kritizēs imigrācijas politiku, tiks pakļauti krimināl-vajāšanai.

Raksta pirmā publikācija: Nikomeda blogs vietnē www.ir.lv

Ingrīda Karlkvista:

Es atrodos Zviedrijā, bet dzīvoju Absurdistānā

Zviedrijas Brīvās preses sabiedrības priekšsēdētājas Ingrīdas Karlkvistas uzruna

Dāmas un kungi! Mans vārds ir Ingrīda Karlkvista, un es piedimu 1960. gadā Zviedrijā, kad vēl likās, ka sociāldemokrāti valdīs uz visiem laikiem, un mūsu valsts bija jaukāka, drošāka un progresīvāka pasaulē. Tagad es dzīvoju Absurdistānā – valstī, kurā ir augstākais ziņoto izvarošanas gadījumu skaits pasaulē, simptiem tā dēvēto izstumto rajonu, kur cilvēki dzīvo ārpus zviedru sabiedrības, un laikrakstu, kuri šos baidos faktus slēpj no tautas.

Es jūtos gluži kā Dorotija Geila grāmatā “Burvis no Ozas zemes” – ieradās tornado un aizpūta mani jūdžu jūdžēm tālu no mājām, un iemeta valstī, kuru nepazīstu.

“Toto, man ir sajūta, ka mēs vairs neesam Zviedrijā.”

Noziedzības rādītāji aug minūti pēc minūtes, bet zviedru politiķi un žurnālisti mums teic, ka tam nav absolūti nekādas saistības ar imigrāciju.

Gluži kā Dorotija, es tagad meklēju ceļu uz savām mājām, taču savā ceļā satieku tikai lauvas, kas zaudējuši drosmi, putnubiedēkļus bez smadzenēm un skārda vīrus bez sirdīm.

Kad es augu, mūsu premjerministrs bija Teigs Erlanders, sociāldemokrāts. 1965. gadā viņš pēc vardarbīgiem rasu nemierniem Amerikā teica: “Mēs, zviedri, dzīvojam bezgalīgi laimīgākā situācijā. Mūsu valsts iedzīvotāji ir homogēni, ne tikai rases, bet arī daudzu citu aspektu ziņā.”

Tagad es dzīvoju valstī, kas nav homogēna nevienā ziņā. Olofs Palme, kurš nāca pēc viņa, nolēma, ka homogenitāte ir slikta, un atvēra mūsu robežas cilvēkiem no visas pasaules.

Un politiķi, sākot no labējiem līdz kreisajiem spēkiem, mums teica, ka nav tādas lietas kā zviedru kultūra, nav pieminēšanas vērtu zviedru tradīciju un ka mums, zviedriem, būtu jābūt pateicīgiem, ka pie mums ierodas tik daudz cilvēku ar ĪSTU kultūru un ĪSTĀM tradīcijām.

Mona Salina, vēlākā sociāldemokrātu lidere, 2002. gadā uz jautājumu, kas ir zviedru kultūra, intervijā žurnālam “Euro-turk” atbildēja: “Man šis jautājums uzdots bieži, bet es nevaru iedomāties, kas isti ir zviedru kultūra. Domāju, ka tas ir tas, kas mūs, zviedrus, padara tik skaudīgus pret imigrantiem. Jums ir kultūra, identitāte, kaut kas, kas

jūs sasaista kopā. Kas ir mums? Mums ir saulgrieži un tamlīdzīgas lietas.”

Viņa teica arī: “Zviedriem ir jāintegrejas Jaunajā Zviedrijā. Vecā Zviedrija vairs neatgriezīsies.”

Šajā jaunajā Zviedrijā, saskaņā ar britu profesores Lizas Kellijas pētījumu, mums ir vairāk ziņojumu par izvarošanas gadījumiem nekā jebkurā citā valstī Eiropas Savienībā. Vairāk nekā 5000 izvarošanu vai izvarošanas mēģinājumu tika ziņoti 2008. gadā (2012. gadā jau vairāk nekā 6000). 2010. gadā vēl kādā ziņojumā pausts, ka tikai vēl vienā valstī pasaulē ir vairāk izvarošanu nekā Zviedrijā, un tā ir Lesoto Āfrikā. Uz katriem 100 000 Lesoto iedzīvotāju bija 92 ziņojumi par izvarošanas gadījumiem, Zviedrijā tādu ir 53,



pilni ar cilvēkiem no citām valstīm, esot tikai sagaidīšanās vai izskaidrojama ar sociālekonomiskiem faktoriem.

Daudzus gadus es biju žurnāliste tradicionālajos medijos. Bet es nedaudz biju dumpiniece, vienmēr aizdomīga par to, ko cilvēki pauž kā PATIESĪBU. Kad visi skrēja vienā virzienā, es pagriezos, lai paskatītos, kas darās otrā virzienā.

2011. gada janvārī notika kas tāds, kas man lika zaudēt pēdējās cerības par zviedru žurnālistiem. Es biju Malmes publicistu apvienības vicepriekšsēdētāja un uzaicināju dāņu žurnālistu Mikaelu Jalvingu uzstāties saistībā ar viņa gaidāmo grāmatu “Absolūtā Zviedrija – ceļojums Klusuma valstī”. Kādu dienu man zvanīja apvienības priekšsēdētājs un teica: “Mums ir jāatceļ Mikaela Jalvinga uzstāšanās, jo viņš runās pasākumā, kuru organizē laikraksts “National Today” (Nacionālā Šodienā).”

Nedz viņu, nedz kādu citu šīs žurnālistu apvienības valdē esošo neuztrauca tas, ka Jalvinga runās par savu grāmatu. Ja viņš bija devies uz to tikšanos, tad viņu būs inficējušas nacionālistu idejas un ļoti iespējams, ka viņš būtu pārvērties nacistā.

Redziet, visi, kuriem Zviedrijā ir atšķirīgs viedoklis, ir nacisti!

Tas ir tas, kā lietas notiek Jaunajā Zviedrijā, valstī, kuru es dēvēju par Absurdistānu. Klusuma valstī.

Es biju saniknota un apvienības valdi pametu. Tas noveda pie tā, ka mani uzaicināja uz Dānijas Brīvās preses sabiedrību runāt par divaino valsti – Zviedriju, kā arī to, ka nodibināju Zviedrijas Brīvās preses sabiedrību.

Tas ir tas, kā satiku Larsu Hedegardu. Mēs izlēmām neveidot katrs pats savu Brīvās preses sabiedrību, tā ka mums abiem ir liela pieredze žurnālistu darbā, mēs izlēmām dibināt laikrakstu. Labu, vecmodīgu drukāto laikrakstu. Mēs nolēmām to nosaukt par “Dispatch

International”, jo mums ir vīzija, ka vienu dienu tas kļūs par pasaules mediju. Taču vispirms mēs ieņemsim Manhetenu, tad Berlīni. Vai drīzāk – vispirms ieņemsim Skandināviju un tad pārējo pasauli.

“Dispatch” tiks drukāts divās versijās – dāņu un zviedru, bet stāsti būs tie paši. Un mūsu stāstus varēsiet lasīt arī internetā angļu un vācu valodā. Mēs rakstīsim par mūsu valsts un pasaules politiskiem. Mēs rakstīsim par visām tām lietām, ko tradicionālie mediji jau gadiem cenšas noslēpt. Mēs nodalīsim ziņas un komentārus, un tonis būs mērens. Mēs ļausim runāt faktiem, faktiem, ko tradicionālie mediji no cilvēkiem slēpj.

Zviedrijā situācija ir krietni sliktāka nekā Dānijā. Zviedrijā neviens nerunā par imigrācijas problēmām, multikulturālā projekta nāvi vai Eiropas islamizāciju/arabizāciju. Ja jūs to darīsiet, uzreiz tiksiet nosaukts par rasistu, islamofobu vai nacistu. Tas ir tas, kā esmu saukta, jau kopš dibināju Zviedrijas Brīvās preses sabiedrību. Mans vārds ir iemīts dubļos tādās lielajās laikrakstos kā “Sydsvenskan”, “Svenska Dagbladet” un pat manis pašas apvienības laikrakstā “The Journalist”.

Tāpēc man vajadzīgs, lai jūs visi būtu mana Glinda, Labā ziemeļu ragana (grāmatā “Burvis no Ozas”), un palīdziet man atkal atrast mājas! Es nedomāju, ka būs gana sasist kopā rubīna kurpiņu papēžus trīs reizes, kā izdārija Doroteja, lai pamostos savā guļamistabā Kanzasā. Taču, ja atbalstīsiet “Dispatch”, parakstoties jaunuzdevumiem, kļūstot par akciju turētāju vai vienkārši palīdzēsiet ar ziedojumu, ļausit man būt par vienu soli tuvāk mājām. Zviedrijai, kāda tā kādreiz bija. Zviedrijai, kādu to vēlos atpakaļ.

Runa angļu valodā ir tikusi publicēta vairākos laikrakstos, arī avīzē “Dispatch International”, kā arī internetā. Latviskā teksta pirmpublicācija: www.latvuda.lv un www.tvnet.lv

LATVIEŠI IR TAUTA AR IZCELSMI, nevis abstrakts iedzīvotāju kopums!

Izsakām neizpratni un nožēlu par otras augstākās Latvijas amatpersonas, Saeimas priekšsēdētājas Ināras Mūrnieces (pārstāv Nacionālo apvienību) nesenaļiem izteikumiem intervijā laikrakstam “Sestdiena”: “Integrācija ir process, kurš paredz to ideju pieņemšanu, ko piedāvā valsts. Bet latviešiem ir jābūt gataviem savā pulkā pieņemt visus, kas vēlas mums pievienoties. Latvieši ir ar dažādu ādas krāsu un dažādu izcelsmi! Tas ir jānovērtē, bet svarīgas ir kopīgās vērtības.”

Mēs, pretēji Mūrnieces kundzes teiktajam, pamatojoties uz tikmes latviešu vēsturnieku, etnogrāfu un antropologu darbos sniegtajiem pierādījumiem, uzskatām, ka latvieši ir tauta, kas veidojusies, gadu simtos saplūstot baltu un somugru etnosiem, ar tūkstošgadīgām saknēm tagadējās Latvijas valsts teritorijā, vēlāk asimilējot zināmu skaitu mums ģe-

nētiski radniecīgu Eiropas tautu pārstāvjus. Latviešu identitāti veido kopīga valoda, kultūras mantojums, tradīcijas, vēsturiskā pieredze, izcelsme no kopē-

titātes stūrakmeņiem un nosodām jebkurus centienus to grozīt, maksājot nodevas postmodernisma laikmetā valdošajam politkorektumam. Rase ir

Jēdziens “latvietis” nozīmē tautību, nevis pilsonību vai dzīvesvietu.

jiem senčiem un piederība eiropeīdu rasei (kas nav tikai ādas pigmentācija, bet komplekss, dabīgi evolūcijas ceļā izveidojies fizisko un psiholoģisko iezīmju kopums, kas ietekmē indivīdu un tautu attīstību). Līdzīgi, uz etnokulturāliem pamatiem, veidojušās arī citas Eiropas tautas, kas ir krasā pretstatā imigrantu nācijām, “tautu kausēšanas katliem” Ziemeļamerikā vai Dienvidamerikā. Latvija nav, un tai nav jāklūst ne par ASV, ne Brazīliju!

Mēs atzīstam piederību eiropeīdu rasei kā vienu no latviešu etniskās iden-

daļa no Eiropas tautu (tāpat kā, protams, citu kontinentu pamatiedzīvotāju viņu zemēs) etnokulturālās identitātes, un centieni to mākslīgi izmainīt, faktiski pielīdzināmi etnokulturālam genocīdam.

Pat komunistiskie okupanti, īstenojot vardarbīgas etniskā sastāva izmaiņas, un kolonizējot mūsu zemi, nemēģināja runāt par “dažādu ādas krāsu latviešiem”.

Paužam kategorisku nosodījumu liberālo elišu, arī Saeimas priekšsēdētājas Ināras Mūrnieces, propagandētajām postmodernajām teorijām par identitāti.



Šādas nezinātniskas teorijas neskaidro realitāti, bet ir radītas, lai leģitimizētu masu imigrāciju un Eiropas civilizācijas sagraušanu.

Jēdziens “latvietis” nozīmē tautību, nevis pilsonību vai dzīvesvietu. Mēs cienām dažādu izcelsmju cilvēkus, arī tumšādānus, un, ja viņu atrašanās Latvijā ir likumīga, mēs varam pieņemt viņus kā iedzīvotājus, pilsoņus, bet nedēvējam viņus par latviešiem.

Nacionālās Savienības “Taisnīgums” valde

BĒGLU JAUTĀJUMS

J. Liekmanis

Latvieši ilgajos verdzības vai okupācijas gados ir genotipā iemantojuši verdzības garu, no kura līdz pat šim laikam nav spējuši atbrīvoties. Kā padomju laikā latvieši bija vispadevīgākie okupācijas režīmam, tā tagad tie vispadevīgi kalpo ES. Bet vai mēs varam maz vainot valdību (vārdu *valdība* es liekoju plašākā nozīmē) par tās pretlatvisko politiku, ja paši šādus tautas kalpus esam izraudzījušies? Kāda tauta, tāda valdība.

Mēs esam iestājušies ES un uzticīgi tai kalpojam. Bet vai ES kalpo mums? Pieredze liecina, ka nē. Tas, ka ES mums dod vairāk naudas, nekā mēs dodam tai, vēl neko nenozīmē. Pirmkārt, *tā vietā, lai dotu maksākeri, ES mums dod zivi*, t.i., pārsvarā naudu mums dod nevis ražošanas attīstībai, bet kaut kādām infrastruktūrām, dažādām apmācībām, kultūras vajadzībām utt. Pat vēl vairāk, mums ES jāpateicas par cukura rūpniecības likvidēšanu. Ja mums būtu attīstīta ražošanas, ar pārējiem jautājumiem mēs paši tiktu galā. Otrkārt, *tā vietā, lai palīdzētu Latvijai risināt okupācijas seku jautājumu un samazinātu lielo kolonistu īpatnību Latvijā*, ES mums uzspiež jaunus migrantu barus, kas ir pretrunā ar Latvijas valsts un latviešu tautas interesēm.

Savukārt, ja Latvijā būtu normāla atbildīga valdība, tā vispirms būtu paprasījusi Latvijas atsvabināšanu no kolonistiem, sevišķi nelojālajiem, un, kamēr tas nav izdarīts, nepiekrīstu nekādu bēgļu uzņemšanai. Jo nevienā ES dalībvalstī nav tik relatīvi liels mig-

rantu (kolonistu) īpatsvars kā Latvijā. Tādēļ Latvijas pamatnācijas izdzīvošana jau tagad ir apdraudēta, un, ja tiks iepludināti vēl bēgļi, tad iznākums tai var būt letāls.

Maksimāli pieļaujamais nepamatnācijas iedzīvotāju īpatsvars jau tagad 1,5 reizes pārsniedz normu. Ja salīdzina okupantus ar parastiem imigrantiem, tad jāatzīmē, ka vispārējā gadījumā pirmie ir valstij bīstamāki par otrajiem. Īsts kolonists ir atbraucis, lai kolonizētu vietējos *aborigēnus* un nevis lai integrētos, un viņu pat kaps neizmainīs, bet imigrants var būt gan bēglis gan te ieprecējies, tātad it kā likumīgi ieradies, un viņš vieglāk pakļaujas integrācijai vai asimilācijai.

Specifisks gadījums gan var būt musulmaniskie (islāmiskie) bēgļi. Tie ir atšķirīgi no kolonistiem un dažkārt pat bīstamāki par tiem. Tiem var būt ne tikai no mums atšķirīga ādas krāsa, bet arī mentālitate, un nav izslēgts, ka *Islāma valsts* starp tiem iepludina teroristus. Tikai Francijas pieredze vien liecina, ko var sagaidīt no islāmistiem. Tāpat pieredze liecina, ka islāmistus nav iespējams integrēt.

Tāpēc, ja bēgļus arī uzņemam, tad vajadzētu sekot Polijas piemēram un neuzņemt valstī islāmistus. Vēl bēgļu problēmai ir fiskālā puse. Ja bēgļi var atļauties maksāt lielas summas kontrabandistiem par to pārvešanu, tad tie nav trūcīgi, bet mums viņiem būs jāmaksā vairāk nekā saviem ierindas pensionāriem, tāpat jānodrošina dzīvei nepieciešamie apstākļi, tātad jātērē li-

dzekļi, kas pietrūkst gan pensionāriem, gan citām vajadzībām. Turklāt, ja viņi nav iemilējuši savu dzimteni, diez vai viņi iemīlēs Latviju.

Ja tiešām mēs bēgļus uzņemsim, sevišķi islāmistus, tad tam ir jānotiek ar nosacījumu, ka viņi pilnībā pieņem mūsu noteikumus un apsolās ievērot mūsu valstī pastāvošo kārtību, piemēram, aizliegumu lietot parandžas.

Lielā mērā bēgļu problēma ir radusies ASV un Rietumeiropas valstu politikas rezultātā, tāpēc tām ar savas politikas sekām būtu jātiek galā pašām. Tādās valstīs kā Irāka, Sirija, Lībija, Afganistāna kārtību uzturēja diktatoriski režīmi, un, tiklīdz kā rietumu *demokrāti* šos režīmus likvidēja, tā radās bēgļu problēma. Latvijas vainas te nav.

Savukārt Āfrikas valstīs lielā mērā bēgļi ir iedzīvotāju lielās pārapdzīvotības un ar to saistītā pārtikas trūkuma rezultāts. Būtībā katrai valstij pašai būtu jātiek galā ar šo problē-

mu – jāregulē iedzīvotāju dabiskais pieaugums atbilstoši nodrošinājumam ar pārtiku, jāattīsta tautsaimniecība, jānodrošina iekšējs miers utt. Pilsoņu karš valstī nevarētu būt par iemeslu bēgļiem, tam par iemeslu varētu būt starpvalstu karš. Pašlaik gandrīz izskatās, ka ES ir gatava uzņemt vai visus Āfrikas un Āzijas iedzīvotājus un visu šīs problēmas risināšanu “ņemt uz sevi”.

Ja latviešu tauta neatmodīsies un turpinās vēlēt tādus pašus bezatbildīgus valdītājus, tad tuvākā vai tālākā nākotnē tai var atskanēt kapu zvani. Mums ir jāievēl tādi tautas kalpi, kuri nevis akli paklausies ES lielvalstu iegribām, bet argumentēti pastāvēs uz kardinālu ES politikas maiņu bēgļu jautājumā. ES daudz lētāk un saprātīgāk būtu apkarot bēgļu kontrabandistus, izveidot floti, kas bēgļus vestu atpakaļ, materiāli atbalstīt bēgļu izcelsmes valstis. Vairāk ir jācinās pret cēloņiem, nevis sekām.



4. augustā iepriekš Ministru kabinetam notika pikets pret bēgļu uzņemšanu Latvijā.



Jo-hai-dī! Kas notiek?!

Tautzemis

Pēc ziņām uzgriežu Radio-2, lai paklausītos latviešu mūziku, bet dzirdu divainu latviešu valodas paveidu (varbūt apstiprināts vēl kāds jauns latviešu valodas dialekts) – Ušakovs reklamē savu (Rīgas “šefa”) amatā pozitīvi paveikto: cik nu smuki un būs vēl smukāk. Vajagot tikai dzīvot draudzīgi, pieklājīgi un toleranti, izprast un pieņemt krievzemešu mentalitāti ar krāšņo valodu – kā pasakainu vērtību un piedevu latviešu kultūras mācībai.

Reiz kāds krievu militārists teicis: “S fašistami pokončīli, pokončim i s nacionālistami, i buġem žik družno.” (“Ar fašistiem tikām galā, tiksim galā arī ar nacionālistiem, un dzīvosim draudzīgi.”) Lūk, kā!

Es savā naivumā cerēju, ka viņā pamodīsies ilgas pēc senču dzimtās zemes krasta, un gaidīju vēstījumu latviešu tautai, ka ar saviem ideoloģiskajiem kauju biedriem dodas uz kādu no varonpilsētām – Staļingradu, Kursku – bet neka! Joprojām plaši ļaužu puli viņiem vien zināmas reizes “draiskojas” pa Rīgu, it sevišķi Pārdaugavā, kur latviešu kangaru celtais sātna pirksts pret debesīm izsliets. Un tad vēl melnbrūno bantišu pļivināšana, neapjauzdami, ka tās krāsas simbolizē sēras, nolemtību, bezcerību. Bezcerību pēc bijušās impērijas atjaunošanas un nolemtības pamazām vien tikt uzsūktiem ES liberāl-kosmopolitismā ar treknu lezbopederastisko mērci.

Vēl gan Rīgas galvenais priekšnieks turas braši varas zirgā. Nupat par otru Latvijas prezidentu ticis. Radio ziņās dzirdēju, ka Ušakovs ievēlēts par Latvijas lielo pilsētu asociācijas prezidentu. Tas jau augsts amats, politiski nozīmīgs. Kas tad Vējonim paliek? Perifērijas – mazpilsētas ar pamirušiem laukiem, Viņam atliek vien cerēt uz dzīvās masas papildinājumu no Āfrikas zemēm.

Redzat, mīļā latviešu tauta, kas notiek. Un kas vēl notiek? Aizejiet uz Rīgas Brāļu kapiem – nosacīti uz svētvietu. Tur kaut kad, jau pasen, ar latviešu kolaboracionistu laipnību ierakušies iekarotāji ar zvaigžņotām plāksnītēm un datiem no katra “sī-vī” (CV) – aptuveni 70. Pirms laba laiciņa notikusi pārkrustīšana: plāksnītes jaunās, zvaigznes vietā krusītiņš, teksts latviski, jefreitors pārtapis par seržantu, “*politruks*” par politiskās daļas vadītāju, Fjodorovs par Teodoru. Ierakušies. Latvijas varai vismaz miro-

ņus izdevies integrēt. Kāds *ivans* pamanījies nogruntēt pie Mātes tēla, frontāli skatoties, kreisajā pusē.

Un ko tad ģenerālis Vec-tirāns? Kaut kādā kapu komitejā darbojas, pēc runas patriotisks, bet tautas dārgumu – svētumu nesargā. Varēja vismaz šīs plāksnītes nomainīt ar ierakstu: “nezināms”, “nezināms”... utt. Neizdarīja – žēl! Kādās kaujās ģenerāļa pakāpi izpelnījies? Varbūt kāds zina? Es nē, tikai to, ka komunisma norietā paspējis vienu gadu Minskas milicijas skolā samācīties.

Okupācijas muzejā esat bijuši? Gan jau vairums lasītāju – jā. Aizejiet. Biju pagājušajā rudenī. Redzētais. Vienā telpā, kreisajā pusē no griestiem līdz gri-dai sarkanās drēbes sleja ar lejas daļā iestrādātu kāškrustu. Uz tā ekspozīcija vēltā vācu varai kara laikā (1941.–1944., 1945.g.). Sienas pretējā pusē pretstatā ieejai, tādas paša sarkanās drēbes vertikālas slejas, kurām lejas daļā – sirpis ar āmuru. Uz vienas no tām mana brāļa Gunāra, LVU nacionālās studentu pretošanās grupas dalībnieka, okupantu kara tribunāla uz nāvi notiesāta un nobendēta, foto. Viņa darbības laikā fragments no tolaik (1948./49.g.) rakstītā uz-saukuma tautai.

Ja viņš redzētu savu foto uz sarkanās sirpāmurainās drēbes, nez cik reizes kapā apgrieztos. Vairāk nekā šķebinoši palika. Turpat blakus (uz tādas pašas sarkanās drēbes) 60-to, 70-to gadu disidentu – tikai trīs (pa vertikāli no augšas uz leju) šādā secībā: 1. Knutiņš, 2. Vizma Belševica (visu cieņu), 3. Gunārs Astra kā pēdējais (cieņā un apbrīnā galva jānoliec par varonību, par visu sevis ziedošanu cīņā pret okupācijas varu. Bet ne pirmās ekspozīcijas slejā. Kāpēc? Nezinu.)

Paldies Valteram Rudzītīm par kādā “DDD” numurā sacīto par Resnā kunga darba stilu un norisēm LPRA. Pilnīgi piekritu. Nav vēlmes darbību ievirzīt vairāk politiskā gultnē. Tāds iespāids, ka tā nav nekāda politiskā apvienība. Uz šo brīdi visi represētie ir savulaik tādi kā bērni. Vai arī tur (Krievijā) deportācijas vietās dzīvojuši. Daļa viņu, vairāk vai mazāk, pēc rakstnieka, patriota Gunāra Birkmaņa izteiciena, ir iekrievoti. Daži no viņiem varēja (kuri varēja), bet neatgriezās Dzimtenē – tur apsievoties un uzjautāti atbildēja: “Aņka negribēja.”

Turpinājums 5. lpp.

BAZNĪCA – REVOLŪCIJAS PRIEKŠVAKARĀ?

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Vai šāds fakts nenorāda uz Baznīcas pagrimumu?

Sarmīte Fišere: Tā varbūt ir pārprasta lojalitāte, ka pret visiem esot jābūt labiem, jāpieņem tas grēcīgais cilvēks... Bet Dieva acīs homoseksuālisms jau nav vienkāršs grēks – tā ir iznīcība. Bībele varam izlasīt par Sodomu un Gomoru.

DDD: Nāves grēks, kas pazudina tavu dvēseli...

S.F.: Jā, tieši tā. Zinu vairākus jaunus cilvēkus, kas ir bijuši homoseksuālisti modes dēļ, taču spējuši izdziedināties. Domāju, ja cilvēks meklē patiesību, un kāds viņam pārliecinoši palīdz to saprast, tad viņš spēj dziedināties un atteikties no homoseksuālisma.

DDD: Kā Kristus teica: “Tev ir piedots, taču ej un negrēko vairs!”

S.F.: Lūk, bet cilvēki daudzreiz pārprot – domā, ka aizies uz baznīcu, kur piedos, un varēs turpināt grēkot, jo atkal taču piedos...

DDD: Ērta pozīcija.

S.F.: Tā ir. Bet, ja esi grēkojis, tad ej un negrēko vairs. Manā sapratnē, tas ir ļoti viegli, tas ir prieks – vairs negrēkot. Tā ir arī sirds sapratnes izmaiņa. Negribas jau sabiedrību, vidi, kurā dzīvojam, tiesāt, bet redzam, ka tā kļūst amorāla. Domāju, palīdzēt var ar lūgšanām – glābt cilvēkus, lai viņi būtu uzticīgi laulībā viens otram. Taču lūgšanām ir jābūt kvēlām.

DDD: To varētu saukt arī par taisnīgu, patiesu domu paušanu un vēlēšanos palīdzēt Kristum tās piepildīt?

S.F.: Tas ir svarīgi dzīvē. Mums ir jācīnās. Lūgšanām ir jābūt tik spēcīgām, ka gluži cauri griestiem paceļas.

Man rūp, ar kādu apziņu aug bērni. Jēzus saka: “Labāk dzirnakmeni uzlikt cilvēkam kaklā, ja viņš apgrēcināsies pret kādu no mazajiem.”

DDD: Morālais pagrimums, izvirtība, ir arī milzīgs robs cilvēka domāšanā. Manuprāt, tas izpaužas ikvienā dzīves norisē. Tā taču ir?

S.F.: Jā, ja cilvēks ir uzsācis šādu grēcīgu dzīvi, viņš grimst aizvien dziļāk grēkā. Tas ietekmē mūsu tautu.

Mēs esam maza valsts, un mums būtu jācīnās par pamatiedzīvotāju tiesībām un morāli. Es neatbalstu arī Āfrikas imigrantu uzņemšanu. Šobrīd televīzijā un citos medijos vairāk tiek pausts atbalstošs viedoklis, bet, manuprāt, daudzi aiz bailēm piekrist, baidās

pateikt taisnību. Ir sācies tautu staigāšanas laiks, un tas apdraud mūsu tautu. Protams, latvieši paši ir bijuši bēgļi un dzīvojuši kaut kur trimdā – nevaram to aizmirst.

DDD: Bet latvieši aizbrauca ar domu atgriezties Dzimtenē un trimdā strādāja smagu darbu, nevis dzīvoja uz vietējās tautas rēķina un pabalstiem. Tā ir ļoti liela atšķirība.

S.F.: Jā, un tā ir ļoti liela atšķirība. Bet tie, kuri tagad bēg no Āfrikas, par to samaksā lielu naudu.

DDD: Tātad viņi nav nabagi.

S.F.: Protams. Ja viņi ienāks Latvijā, tam būs bēdīgas sekas – it īpaši, ja islāms ienāks. Mēs nevaram būt lojāli pret visu. Ne velti ir pravietots, ka pasaules gals sāksies ar reliģiju kariem. Lai Dievs mūs pasargā no islāma ienākšanas!

BRĪNUMAINĀ IZDZIEDINĀŠANĀS

DDD: Kad jūs sajūtāt aicinājumu kļūt par mācītāju?

Sarmīte Fišere: Tas noteikti nebija bērniībā. Pabeidzu Bulduru sovhoztehnikumu, kļuva par dārznieci. Bet mani visu laiku ir urdījuši jautājumi: “Kas es esmu, no kurienes nāku un uz kurieni eju?”

DDD: Tātad jautājums par dzīves jēgu?

S.F.: Jā, es meklēju atbildes. Bet kļūt par mācītāju mani pamudināja dēla neticamā izdziedināšanās. Viņš bija smagi slim ar eksudatīvo diatēzi – tik smagi slimu bērnu es līdz pat šim brīdim neesmu redzējusi. Kā jau katra māte, kas mīl savu bērnu, arī es

gara Jundža pamudināju mam, iestājos Teoloģijas seminārā. Mani interesēja pati teoloģijas zinātne, patiesībā negribēju kļūt par mācītāju, bet gribēju apgūt šo zinātni, mani fascinēja toreizējie pasniedzēji. Padomju laikos tādi cienjami kungi nemaz citur nebija redzami. Kā, piemēram, profesors Roberts Feldmanis. Es sevi uzskatu par viņa skolnieci. Pateicoties viņam, es arī esmu tāda,

Zināmā mērā tai ir jābūt radniecīgai ar revolūciju – tikai tādējādi kristīgā baznīca atjaunosies.

kāda esmu – ļoti daudz viņš man ir nozīmējis. Roberts Akmentiņš, profesors Pauls Žibeiks – šie bija mani skolotāji, piemēri. Tāpat arī mācītāji, kuri izcietuši Sibīriju – cik viņiem bija gaiši skatieni! Viņi mācīja, ka pagātni nedrīkst aizmirst, nevis kā šodien mūs grib samierināt...

DDD: Baznīca tiešām mēdz sludināt, ka ir tikai jāpiedod, bet ir taču lietas, kuras ir jārisina, jāizcīnā, kuras nedrīkst aizmirst.

S.F.: Jā, pareizi, ir jārisina! Tās ir dumjas runas – visu aizmirst un sākt no gala. Ja nezināsim savu pagātni, arī nākotnes mums nebūs. Evaņģēlijs māca piedošanu – to, ka nevajag būt personiskam aizvainojumam, taču ir lietas, kuras ir jāatrisina.

DDD: Ir jāatjauno taisnīgums?

S.F.: Mums ir jāzina sava pagātne un jāizstāvē sevi no netaisnības. Taisnīgums ir jāatjauno.

“ČEKĀ ES LIECINĀJU PAR JĒZU...”

DDD: Jūsu kalpošana sākās jau padomju laikā?

Sarmīte Fišere: Mani ordinēja 1989. gada 9. septembrī, bet kalpot sāku jau 1985. gadā – strādāju par agronomu un kalpoju Baznīcai. Kaut nebiju ordinēta, draudze tik un tā sauca mani par mācītāju.

DDD: Vai astoņdesmito gadu vidū nejutāt kādas represijas no padomju varas pusēs?

S.F.: Gāja visādi, nokļuva čekas uzmanības lokā. Savas darbavietas komjauniešu sekretārei apsveikumā uzrakstīju Leonīda Breikša dzejoli “Lūgšana”, kurā ir vārdi: “...lai pār lejam šīm un kalniem vienmēr latvju mēle skan...” Tas viņai likās ļoti briesmīgs teksts, un viņa mani nodeva čekai.

Čekā mani pratināja, bet es nebaidījos. Man piedēvēja pretpadomju agitāciju, jo, lūk, savā darbavietā ar

to nodarbojos... Pajautāju: “Vai tad godīga sava darba veikšana ir pretpadomju agitācija?” Čekā es liecināju par Jēzu, sacīju, ka nevajag baidīties no kristīgiem cilvēkiem – ja viņu būtu vairāk un visi dzīvotu pēc Kristus likumiem, valsts būtu drošībā. Par vissvarīgāko visās lietās uzskatu godīgumu, un tas ir uzsvērts arī evaņģēlijā. VDK intereses rezultātā draudēja arī izslēgšana no

Teoloģijas semināra. Bet rektors Roberts Akmentiņš mani pasauca pie sevis un teica: “Cik eksāmenu jums palicis? Ātri nokārtojiet visus un pabeidziet mācības, tad vairs nevarēs izslēgt!”

NEPIECIEŠAMA ĪSTA REVOLŪCIJA

DDD: Gribu vaicāt, vai, jūsuprāt, Baznīca spēs atjaunoties? Šobrīd ir redzama lejupslīde.

Sarmīte Fišere: Es ticu, ka Baznīca var atjaunoties – caur labiem piemēriem.

DDD: Vai šai atjaunotnei nevajadzētu būt radikālei?

S.F.: Vajadzētu. Zināmā mērā tai ir jābūt radniecīgai ar revolūciju – tikai tādējādi kristīgā baznīca atjaunosies. Luters ir teicis: “Kam Dievs nav par tēvu, tam baznīca nevar būt par māti.” Tātad Baznīcai ir jābūt kā mātei.

DDD: Laikam jau tā gluži nav?

S.F.: Šobrīd nav. Baznīcai ir ļoti daudz īpašumu. Ja es būtu arhibīskaps, tajos atrastos pansionāti, aprūpes nami...

DDD: Baznīcai ir pietiekami daudz naudas, tomēr – vai viss ieslīd kādās personīgās kabatās?

S.F.: Jā.

DDD: Tad jau būtībā šī institūcija ir izveidojusies kā tāds bizness – vai var tik skarbi teikt?

S.F.: Viens otrs tieši tā vērtē, tas ir bizness. Izdevīgs un ērts bizness – pagaidām. Netiek domāts par cilvēka dvēseli, bet par mantu. Bet ko tas cilvēkam dod – ja viņš iemanto visu pasauli? Pasaule ir jāiemanto caur dvēseli. Un tas ir ļoti svarīgs jautājums.

DDD: Jūs jau sacījāt, ka ir nepieciešama revolūcija Baznīcā. Vai ir nepieciešama arī Kristus Mācības attīrīšana?

S.F.: Jā, noteikti ir nepieciešama. Īsta revolūcija. Un tajā pašā laikā mums ir jāiet laikam līdzī. Mēs nevaram būt aprobežoti,



jābūt vispusīgi zinošiem. Piemēram, daudz varam mācīties no latviešu tautasdziesmām – tās es uzskatu par mūsu tautas veco derību.

DDD: Jūs nesaskatāt pagānismu?

S.F.: Nē. Tās ir ļoti skaistas, gudras. “Dod, Dieviņi kalnā kāpt, / Ne no kalna lejīnā. / Dod, Dieviņi otram dot, / Ne no otra mīli lūgt.”

DDD: Vai piekrist, ka visām patiesām reliģijām un Mācībām ir vienots Avots?

S.F.: Jā, tas ir Dievs. Un Dievs ir Mīlestība. Kas ir mīlestībā, tas paliek Dievā. Cilvēkiem vajadzētu attīstīt šo visaugstāko mīlestību – *agapi*, kurā tiešām mīlam Dievu un cienām cits citu. “Netiesājiet, lai jūs netaptu tiesāti, bet esiet gudri kā čūskas un bez viltus kā baloži.” Ir jāmīl, jāapvieno godīgums un drosmīga cīņa par patiesību.

MĪLESTĪBA IR CĪŅA

DDD: Ko nozīmē novēlējums – “Mīli savu tuvāko kā sevi pašu”? Vai tas, kurš cīnās par taisnīgumu, par savu tautu, pret netaisnību un tās realizētājiem, iet pret mīlestību?

Sarmīte Fišere: Nē, viņš tieši mīl savu tautu! Tātad viņš ir ar mīlestību. Cīnītājs apliecinās lielāku mīlestību nekā tāds, kurš kaut kur kaktā nopūtīsies: “Kas notiek pasaulē!” Mīlestība ir cīņa.

DDD: Vai man “Mīli savu tuvāko kā sevi pašu” vārdā ir arī jāmīl, tas ir, jāakceptē arī homoseksuālisti un viņu nodarbes? Varbūt okupanti, kolonisti Latvijā?

S.F.: Nē, viņi nav jāmīl... Jāmīl ir Dievs, bet sabiedrībai ir jābūt aktīvai pret netaisnību, pret negantības grēku. Arī pret imigrācijas draudiem.

Nevar visu laiku klausīt, ka arī okupācija būtu

jāaizmirst. Tā ir pārprasta lojalitāte un piedošanas jēdziena nesapratne. Jāmāca jaunatnei mūsu vēsture, lai veidotos izpratne par problēmas risinājumu. Ir jāieaudzina mīlestība uz savu valsti un tās vēsturi.

Skumji dzirdēt, ka jaunieši tagad ir kosmopolīti, kam labi dzīvot, vienalga, kurā zemē. Dieva vārds saka: “Paliec savā zemē un dzīvo ar godu, tad Dievs tev dos, pēc kā sirds ilgojas.” Un visiem ir daudz jāmacās.

Tāpēc novēlu mīlēt savu valsti un neaizmirst tās pagātni! Jo, tikai neaizmirstot savas valsts pagātni, mēs varam panākt, ka Latvijai būs nākotne.

VĒLĒJUMS

DDD: Labs mācītājs – tas ir arī skolotājs, cilvēka garīgās izaugsmes palīgs. Ko jūs novēlētu visiem skolotājiem 1. septembrī?

Sarmīte Fišere: Es novēlētu viņiem saprast savu atbildību bērnu priekšā par viņu turpmāko likteni. Lai caur priekšmetiem, kurus skolotāji mācīs bērniem, vijas cauri sirdsgudrība. Lai skolotāji nedomā tikai par savām algām, jo alga būs – visas pūles bērnu labā tiek atalgotas, kaut vai kā gandarījums pašam sevī dēļ. Novēlu skolotājiem būt vienmēr priecīgiem, smaidīgiem un izprast arī to, kas notiek bērnu dvēselēs. Un iemācīt tikumu. Iemācīt to, ka tikums ir modē. To novēlu arī vecākiem!

DDD: Jo sirdssšķīstāki cilvēki, jo mazāk šo zemi skars dažādas kataklizmas?

S.F.: Tam es pilnībā piekristu. Tikai pie mums nav pierasts runāt par sirds šķīstību, par sirdsskaidrību, kas ir pamats tikumībai. Un tam ir jāmainās.

Turpmāk vēl...

Intervēja
Līga Muzikante

LATVIEŠA AIZSTĀVĪBAI



Aldis Alliks

zvērīnāts advokāts un sabiedrīks darbinieks

2014. gada 10. martā lielkrievu šovinisti Rīgas centrā sarīkoja piketu tieši tajā laikā notiekošās Krimas okupācijas atbalstam. Ieraugot plīvojam Krievijas karogus, kā arī ieraugot plakātus un izdzirdot izkliegtos saukļus krievu valodā, Dainis Rūtenbergs pieskrēja pie tuvāk stāvošā piketētāja un izrāva no viņa rokām kātu ar Krievijas karogu. Kā vēlāk noskaidroja tiesa, Krievijas karogs bija uzmontēts uz lēta slotas kāta. Tas saliecās un salūza.

Neticami, bet fakts – Latvijas Republikas (!) prokurore pilnā nopietnībā uzskatīja un arī tiesas sēdēs uzstāja, ka Dainis Rūtenbergs saucams pie kriminālatbildības un sodāms. Šī absurda apsūdzība man kā vienam no diviem apsūdzētā advokātiem pavēra ceļu uz plašu situācijas, kādā atrodas Latviešu Valsts, izvērtēšanu, ko esmu centies darīt no visas savas latvieša sirds. Ļoti ceru, ka mana aizstāvības runa nevis ieguls tiesu lietas materiālos, bet tiks izplatīta, tiks aizdomāties un iedvesmos katru latvieti jebkurā pasaules valstī, kurš šo runu lasīs [redakcijas piebilde: šeit publicēti advokāta Alda Allika tiesas debašu runas izvilks; pilnā apmērā šī runa ir pieejama lejuplādēšanai šeit – <http://ej.uz/AAArunaDRk-lieta>].

Krimas kā Ukrainas teritorijas daļas okupācija un aneksija ir starptautisks noziegums. Krievija īstenoja vienu no vissmagākajiem starptautiskajiem noziegumiem, savukārt demokrātiskās Eiropas Savienības dalībvalsts Latvijas galvaspilsētā Rīgā notika pikets šī nozieguma atbalstam.

2014. gada marta notikumā Krimā katrā latvietī uzjundīja acimredzamās paralēles ar 1940. gadu, kad Krievija (tolaik saukta par PSRS) okupēja un anektēja Latviju. Latvijas okupācijas un aneksijas rezultātā mūsu tautai un mūsu zemei ilgstoši ticis nodarīts ārkārtīgi smags kaitējums. Tādējādi pikets vienlaikus pauda arī necieņu pret latviešu tautu un tās ciešanām.

Piketa konteksts aptver arī stāvokli, kādā vispār atrodas mūsu valsts vairāk nekā 20 gadus pēc tās neatkarības *de jure* atjaunoša-

nas. Komunistiskā okupācijas režīma postošās sekas joprojām ir spilgtas. Latviešu tautas garīgie spēki, kultūra, morāle, valoda un nacionālā pašapziņa ir lielā mērā sagrauti. Par noziegumiem pret latviešu tautu pie atbildības ir saukts retais. Latvijas deokupācija un dekolonizācija nenotika. Arī lustrācija – ne. Vairāk nekā 20 gadus pēc Latvijas okupācijas *de jure* beigām referendumā konstatējām, ka ir milzīgs skaits balstiesīgo (tātad – Latvijas Republikas pilsoņu), kuri nobalsoja par krievu kā otras valsts valodas statusa noteikšanu Satversmē. Kuri tātad ir latviešu tautai un valstij nelojāli un kurus režisors Alvis Hermanis pamatoti nosauca par “nodevējiem”. Joprojām mums pieprasa visiem nepilsoņiem un viņu pēcnācējiem automātiski, bez izņēmumiem, piešķirt Latvijas pilsonību. Jau tā – acimredzami pārrāk dāsni izdālāto.

Ir jāatceras, ka Latvija ir latviešu nācijas nacionālā valsts. Tāds ir mūsu valsts pamats, tās veidošanas un pastāvēšanas mērķis un jēga. Šo Latvijas valsts mērķi uzturēt un aizstāvēt ir ne tikai valsts un pašvaldību, to institūciju, amatpersonu un ierēdņu, bet arī katra Latvijas Republikas pilsoņa konstitucionāls pienākums. Arī katram pastāvīgam iedzīvotājam ir pienākums to atzīt un respektēt.

Pats galvenais pamats un vienīgais garants latviešu nācijas pastāvēšanai “cauri gadsimtiem” ir pašas latviešu nācijas un katra valstsnācijai piederīgā nepārprotami pausta, vārds un darbos apliecināta gribība. Proti, politiski katru dienu un katru brīdi katrs latvietis izvēlas un ar sevi vienmēr vārdiem un darbiem gan sev un pārējiem latviešiem, gan arī visiem citiem pauž un apliecina, vai latvieši joprojām grib pastāvēt kā nācija (tai skaitā – saglabāt un uzturēt savu valodu, kultūru, vēsturi) un vai vēlas saglabāt savu nacionālu valsti. Valsts – tā ir mūsu summa. Un katrs pats šajā summā atbild par sevi kā saskaitāmo. Latviešiem nav aiz muguras neviena cita zeme, cita etniskā dzimtene. Latviešiem visā plašajā pasaulē nav nevienas pašas citas vietas, uz kurieni *atkāpties*. Tāpēc jau latviešiem ir tas “būt vai nebūt” jautājums, kuru dažkārt nepamatoti dēvē par pārmērību jeb radikālismu.

Tie, kuri ar Krievijas karogiem, plakātiem, bļausanu un vispār ar šāda piketa rīkošanu pauda savu kvēlu atbalstu vienam no smagākajiem starptautiskajiem noziegumiem, kāds pasaulē vispār pastāv (turklāt tādā noziegumam, ko pēc būtības tā pati valsts savā laikā bija pastrādājusi pret Latviju), nevar atsaukties uz un aizbildināties ar demokrātiju, cilvēktiesībām, vārda brīvību. Šis pikets viennozīmīgi bija demokrātijas nelabvēlīga, ļaunprātīga izmantošana, demokrā-

tijas graušana “no iekšpusēs”, izsmiešana. Lai gan demokrātiskās valsts viena no pamatvērtībām ir tolerance, tomēr tolerance – tas nav nekritisks, bezierunu akcepts pilnīgi visam pēc kārtas un kopumā. Nekāda tolerance nav pieļaujama pret ideoloģiju, propagandu un rīcību, kas apdraud mūsu valsti, mūsu tautu un mūsu konstitucionālās pamatvērtības. Arī starptautiskā nozieguma atbalstam un slāpēšanai nav nekāda sakara ar demokrātiju.

Dainis Rūtenbergs par aculiecinieku šim piketam kļuva garāmejot, nejauši. Dainim radies iekšējs protests pret agresorvalsts simbola izmantošanu un Latvijas pamatvērtību



Latviešiem beidzot ir jāpārvar pārrāk ieilgušās, joprojām okupācijas laikus tik ļoti atgādinošās, gluži vai par paaudžu mantojumu vai lāstu kļuvušās sāpju, pazemojuma un bezspēcības sajūtas un jālikvidē to cēloņi. Ir jāsaņemamas, jāpūlcējas, jāliek kopā prāti un sirdis.

zaimošanu, apdraudēšanu. Dainis sajuta to, ko mūsu tautas un mūsu valsts iekšējie un ārējie ienaidnieki regulāri, sistemātiski cenšas izskaust. Proti, viņš identificējās un solidarizējās ar savu valsti. Un vienlaikus viņš arī sajuta vēlmi paust savu pilsonisko un demokrātisko stāju, nosodot pret Ukrainu pastrādāto starptautisko noziegumu. Dainis redzēja, ka ne pašvaldības, ne valsts vara nerīkojas adekvāti, atbilstoši Satversmei (pirma pieļāva, akceptēja šāda piketa rīkošanu, bet otrā – nepārtrauca un neizbeidza tā norisi). Dainis rīkojās impulsīvi, taču – satversmīgi. Viņš īstenoja savas tiesības un pildīja savu pienākumu.

Parastijau latvieši cenšas šādiem pasākumiem pat tuvumā nerādīties. Latvieši parasti sēž mājās, pieciē pazemojumu. Pieciē savā valstī notiekošās pretlatviskās un pretvalstiskās izdarības. Ja nu tomēr sanā iet garām, tad met apkārt lielu, lielu likumu. Jebkurā gadījumā – cieš klusu. Gluži tāpat kā latviešu vairākums Latvijas okupācijas laikā. Toreiz pamatnācija te cieta klusu. Daudzi cieta vēl vairāk, jo neklusēja.

Jāatceras, ka latviešiem Otrās pasaules karš nebeidzās ne 8., ne 9.maijā, ne arī citā 1945. gada datumā. Latviešu izpratnē tā toreiz bija krievu staļinistijas uzvara pār vācu hitleristiem. Tā nebija Latvijas

uzvara. *Brūno cilvēciņu* vietā atkal atgriezās *sarkanie cilvēciņi*. Hitleru atkal nomainīja Staļins. Gestapo vietā atkal atgriezās čeka. Latviešiem Otrās pasaules karš *de jure* beidzās 50 gadus vēlāk. *De facto* tas vēl šobaltdien nav beidzies.

Vai tiešām mums, latviešiem, – gluži tāpat kā okupācijas laikā – jācieš klusu un jācieš vēl vairāk, ja neklusēsīm? Vai tiešām mums, latviešiem, tikai jā-sēž mājās un jāsaņaida, ka pēc vairākiem gadiem fašistiskie putinisti ar ļaunu prieku konstatēs to pašu, ko Jozefs Gebels 1935. gadā, proti, ka “demokrātijas lielākais joks ir tas, ka tā saviem nāvīgākajiem ienaidniekiem pati ielika ro-

kās tos līdzekļus, ar kuriem tā tika iznīcināta”? Latviešiem beidzot ir jāpārvar pārrāk ieilgušās, joprojām okupācijas laikus tik ļoti atgādinošās, gluži vai par paaudžu mantojumu vai lāstu kļuvušās sāpju, pazemojuma un bezspēcības sajūtas un jālikvidē to cēloņi. Ir jāsaņemamas, jāpūlcējas, jāliek kopā prāti un sirdis.

Apsūdzība Dainim celta par “svešas mantas tīšu bojāšanu”. Faktiski par “svešu mantu” šī kriminālprocesa kontekstā ir izrādījusies latviešu nacionālā un demokrātiskā valsts. Sveša tā ir piketa rīkotājiem un dalībniekiem. Viņi un viņiem līdzīgie to “tīši bojā” ar savām izdarībām. Viņi (un nevis Dainis Rūtenbergs) bija saucami pie atbildības Latvijas tiesībaizsardzības iestādēm, kuras konkrētās lietas apstākļus vērtē *pēc Latvijas, nevis Maskavas laika*.

Šī lieta ir ļoti, ļoti nozīmīga Latvijai. Tā nav bānāli lieta par kaut kādu salauztu slotu vai pat karogu kātu. Tā ir lieta par starptautiskā nozieguma novērtējumu. Tā ir lieta par Latvijas valsts un demokrātijas vērtībām.

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa 11. augustā attaisnoja Daini Rūtenbergu. Vēl priekšā divas tiesas instances – ja “cietusais” vai arī Latvijas Republikas (!) prokurore šo spriedumu pārsūdzēs...

Jo-hai-dī! Kas notiek?!

Turpinājums no 3. lpp.

Resnā vadītā LPRA interešu sfēra pamatā ir sociālie jautājumi, un viņš izpaužas kā tāds labklājības ministra piedēklis. Par deokupāciju vispār nerunā. Vairākus gadus cenšas panākt, lai ik pēc 2 gadiem (nevis 3, kā līdz šim) dabūtu bezmaksas rehabilitāciju kaut kādā pārkrievotās Jūrmalas kūrortā.

Zinu gadījumu, kad mans lēģera biedrs, bijušais leģionārs, nacionālais partizāns, ielikts istabā kopā ar krievzemiešiem, tikai 2 dienas spēja izturēt to diskomfortu un, samaksājis administratorei, tika atsevišķā istabā. Bet kādu Noriļskas leģerus izcietušu kundzi (90-tos gados), ielika vienā istabā ar tās zemes pārstāvjiem, kuru etniskais apzīmējums divējāds. Latvieti, melnīgnsnēja, kalsnu seju, paliku degunu, kas čekas kambars salauzts (un tāds arī palicis uz mūžu) – istabas biedrenes noturējušas par savējo, bet, tā kā Marta runājis tikai latviski, svešās izbrīnītas: Čto, ne naša?”

Bet Resnais cinās, lai tur nokļūtu par vienu gadu ātrāk. Es, kaut 15 gadus pa Vorkutas, Mordovijas leģeriem mētāts, uz šādām rehabilitācijām (ar okupācijas seku piedevu) ne reizes neesmu pieteicies, ne arī man piedāvāts. Vienreiz gan, kad Vorkutas 6. šahtas 4. nometnē, ogļu ieguves iecirknī strādājot, biju novāvējis galīgi švaks, bet puslīdz normu pildīju, priekšnieks uz divām nedēļām iedeva padzīvot tādā kā atvaļinājumā, ko sauca “Op” – divas nedēļas dzīvo pa zonu, darbā nav jāiet un labāk dod ēst.

Vēl par Resnā kungu. Kuluāros dzirdēts, it kā no viņa mutes, ka, lūk, okupanti esot tomēr atbrīvotāji. Cik zems domāšanas līmenis! Atbrīvotāji parasti pēc savas misijas aiziet uz turieni, no kurienes ieradusies latviešu nacionālā un demokrātiskā valsts. Sveša tā ir piketa rīkotājiem un dalībniekiem. Viņi un viņiem līdzīgie to “tīši bojā” ar savām izdarībām. Viņi (un nevis Dainis Rūtenbergs) bija saucami pie atbildības Latvijas tiesībaizsardzības iestādēm, kuras konkrētās lietas apstākļus vērtē *pēc Latvijas, nevis Maskavas laika*.

Šī lieta ir ļoti, ļoti nozīmīga Latvijai. Tā nav bānāli lieta par kaut kādu salauztu slotu vai pat karogu kātu. Tā ir lieta par starptautiskā nozieguma novērtējumu. Tā ir lieta par Latvijas valsts un demokrātijas vērtībām.

Tāda, lūk, tā Latvijas politiskās varas filozofija. Paļaujies vien, mazaais cilvēks, uz paša ievēlēto

“demokrātisko” varu – kā kādreiz vajadzēja ticēt un pašauties uz kompartiju – kā vienīgo glābēju un aizstāvi. Skumji.

Un vēl skumjāk, skatoties uz mūsu jaunatni un vidējo paaudzi, kas iestigusi Rietumu subkulturā, kurai pa virsu kā augsta “pievienotās vērtības” piedeva ir lezbopederastisma kosmopolitiskās ideoloģijas izplestie taustekļi.

Vai zīmēt, cik šaura, šaura, šaura ir šķirtne starp kriminālsodāmu pedofiliju un homoseksualismu – vesela cilvēka saprātām nepieņemamām neķītrībām? Tiklīdz viens pedofilijā iesaistītais (pieradinātais) kļūst pilngadīgs, tā kļūst par cienījamu, godājamu un popularizējamu visu šo izdarību partneri – līdz pat viņa kļīes netikumumu publiskai demonstrēšanai ielu gājienos. Kļiedzošs ārprāts – šausmas, kas notiek Latvijā! Pat deputāts nespēja dot atbildi uz manis uzdoto jautājumu par šo tēmu – nodūris galvu, klusēja. Laikam tā ir daļa no Eiropas t.s. “vērtībām”, pret kurām amatpersona nedrīkst iebilst.

Kāpēc bēgļu masa dodas uz Eiropu? Te sāk darboties tie protokoli, doktrīnas, kuru realizēšanas mērķis ir sagraut Eiropas tautas un rases, reliģijas, mentalitātes. Lai to panāktu, izraisīja karus Sīrijā, pirms tam Lībijā, kas bija samērā sociāli viendabīga – ar stabili līdzsvarotu dzīves līmeni. Turīgas. Izraisītais šausmu karš sacēla paniku, ļaudis bēga no Lībijas ziemeļu krasta ar kontrabandistu transportu. Bēgli labi maksāja – viņiem bija naudas. Viņi bija pieraduši pie turīgas dzīves, tāpēc arī devās uz turīgo Eiropu. Eiropā tad arī bēgļu sadales punkts kvotu ietvaros izvērtēs, kādus kurai valstij iedalīs. Latvijai (kā nabagākai) piedēvēs arī tos trūcīgākos ar nenozīmīgām profesijām. Pēc nopelniem – valstij ar ārējo parādu (8 miljardi) un 39% no IKP. Bet latviešu nācijai, kas ne gluži pārkrievota, bet iekrievota gan, atšķaidīšanas iespēce būs.

Un ko tad mēs – tā arī dziedāsim un dejosim, karodzīvu šad tad pavicināsim ar bērniņiem uz rokām, “Masļenicu” svīnēsīm, liekot bēdu zem akmeņa? Viens otrs jau pārlec pār to akmeni, bet cik nav to, kuri paklūp? Okupācijas sekas vairāk klupina nekā pašu sadzīvīski radītās. Ir, kas nepieņemas – apspēšanas uz akmeņa, ar pēdējo acu skatu veroties tālumā un cerot, ka Pērkontēvs reiz zibeni trieks Zilajā kalnā.

Paldies visiem laikraksta “DDD” veidotājiem un lasītājiem! Mūsu laikraksts ir kā avots, kur slāpēs pēc latviskuma, patiesības un taisnīguma remdēties.

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsaiss kurss)

Alfrēds Ābele

*Kibernētiskis-
sistēmanalītiskis
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors*

*Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas pa-
tieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura
Sākums – “DDD”
Nr.5(331)*

Tauta – tā ir uz savas kopējas vēsturiskās teritorijas, valodas, kultūras un tautsaimniecības bāzes vēsturiski radusies etnociāla kopiena, kura veido savu valsti un notur varu tajā. Tauta (nācija), kuras valsts teritorijā iekļautas tautību apdzīvotas teritorijas un/vai dzīvo etniskas minoritātes, ir *nacionāla majoritāte*. Tautas ir kvalitatīvi jauns stāvoklis latviešu etnosa attīstībā. Tautas ir ne tikai savas vēstures (likteņa) kalējas, bet jau starptautisks un starpvalstu subjekts. Tādu pasaules organizāciju kā “Tautu Savienība” un “Apvienoto Nāciju Organizācija” locekļi var būt tikai tautas un to valstis.

CIK TAUTAS DZĪVO LATVIJĀ?

Nacionālā piederība nosaka piederību pie tautas tikai tad, ja attiecīgais tās loceklis dzīvo tautas teritorijā. *Latvijā dzīvo tikai viena tauta – latvieši.*

Boļševiki forever

Čangladešys Joņs & Co

Pārbūves gados parādījās anekdote, ka boļševiki grib, lai nebūtu bagāto, bet dekabristi esot bijuši par to, lai nebūtu nabago.

Tagad Grieķijas sakarā Latvijas Radio atskan komentāri, ka šie “maitas” (grieķi) pārāk labi dzīvojuši, jo strādājuši mazāk nekā Latvijā, bet algas un pensijas saņēmuši un saņem lielākas nekā Latvijā. Nu, tipiska boļševiku anekdotes loģika, un jāsecina, ka tie, kas tādus viedokļus Latvijas Radio popularizē, vēl aizvien spriež boļševiku ideoloģijas kategorijās.

BĒGLU JAUTĀJUMĀ

Daži atceras, ka latvieši savulaik devās bēgļu gaitās un tika uzņemti Rietumos. Tikai, cik no viņiem palika nacionālajās valstīs? Vairums devās uz tipiskām bēgļu valstīm – Ameriku, Kanādu vai Austrāliju. Arī tagad daudzi pamet sapņu zemi Latviju, lai rastu patvērumu tur, kur dzīve un darbs ir goda lieta.

Padomju laikos Latvijā iebrāucējiem tika radīti labāki apstākļi nekā vietējiem. Tagad arī grib ar bēgļiem auklēties.

Nu, kad tad “atnāks latviešiem tie laiki, ko citas tautas sen jau redz”? Un ne tikai bēgļu jautājumā.

Kas tad latviešu Brīvvalsts dibināšanas laikā Latvijā dzīvoja? 75–82% tās pastāvīgo iedzīvotāju bija etniskie latvieši, pārējie – dažādu nacionalitāšu pārstāvji. Šos, pastāvīgos iedzīvotājus, pasaules praksē ir pieņemts uzskatīt par attiecīgās zemes-teritorijas saimniecisko sastāvdaļu un politikā apzīmēt kā *pavalstniekus*. Tie, kopā ar zemi-teritoriju, tās dzīvu un dabas bagātībām veido it kā vienu veselu dabas objektu.

Ja **kāds** no šiem pavalstniekiem grib šo dabas objektu padarīt par savu īpašumu, viņš dibina valsti – paziņo šo dabas objektu par savu īpašumu un ņem (ja fiziski var to izdarīt) savā aizsardzībā un pārvaldībā. Šis **kāds** parasti ir šīs teritorijas cilvēku (pavalstnieku) noorganizējusies grupa, ko sauc par politisku partiju.

Ja šī grupa gatava dalīties varā ar pārējiem pavalstniekiem, veidojas demokrātiska valsts, grupa pārvēršas politiskajā partijā, un tā rada varas aparātus: valdību, padomi vai ko līdzīgu. Šis **kāds** un tā pirmie pārstāvji (vadība) tad arī paziņo sevi par šā objekta īpašniekiem un valdniekiem. Tādus valsts varas nesējus politikā pieņemts saukt par *valsts pilsoņiem*.

Ja šī grupa nav gatava dalīties varā ar pārējiem pavalstniekiem, veidojas nedemokrātiska valsts. Tāda var būt etnokrātiska, saukta arī par nacionāldemokrātisku, valsts, kad varu saglabā tikai pavalstnieku viena etnosa pārstāvji. Tāda var būt monarhija, kad varu saglabā

pavalstnieku vienas šķiras vai kārtas pārstāvji.

Nu, bet kā tādā dabas objektā var vienlaicīgi uzrasties vairāki tādi “īpašnieki” – valsts varas kārrotāji?

Latvijas teritorijā 1918. gadā valsts varas kārrotāju bija vismaz trīs: Ulmaņa, Niedres un komunistu valdības. Tad starp tām ir jānorisinās pilsoņu karam, jo vairāk par vienu valdnieku zemei nemēdz būt. Piemēram, kā Krievijā sitās “baltie” ar “sarkanajiem”, līdz uzvarēja “sarkanie”, kas tomēr vēl pēc uzvaras pagrabos turpināja apšaut bālganbaltās “balto” paliekas.

Latvija laimīgā kārtā tādu pilsoņu karu nepiedzīvoja, jo Kārļa Ulmaņa valdība bija stipra ar savu bruņoto spēku un atbalstu iedzīvotājos.

Tālākie notikumi jaun-dibinātajā valstī ir atkarīgi no tā, cik labsirdīgi un devīgi ir uzvarējušie – varu valstī ieguvušie. Kā viņi izveidos jeb paplašinās valsts varas subjektu? Jo, ar mazu atbalstu iedzīvotājos, varu noturēt būs grūti.

Latviešu Brīvvalsts pirmipilsoņi izvēlējās demokrātiju un bija devīgi: viņi par LR pilsoņiem atļāva kļūt visiem, kas valsts proklamēšanas brīdī bija Latvijas pamatiedzīvotāji – pavalstniekiem un viņu pēcnācējiem. Protams, bija jāizrāda griba par pilsoni kļūt.

LATVIEŠU BRĪVVALSTS SATVERSME

Valsts ir teritorija ar tās pamatiedzīvotājiem un to aizsardzībai izveidotu vardarbīgu sabiedrisku organizāciju, kuras subjekts (īpašnieks), kurš šo organizāciju radījis noteiktam savam mērķim un kas nosaka un uztur šīs organizācijas uzdevumu un struktūru (uzbūvi), var būt vienpersonisks (karalis) vai daudzpersonisks (pilsoņi). Valsts attīstās reizē ar sabiedrību, tāpēc valsts subjekta pienākums ir pastāvīgi sekot, lai valsts sabiedrības dzīve un attīstība ritētu pēc viņa mērķim atbilstošiem principiem (projekta). Vienpersoniskam valsts subjektam šis projekts ir (karaļa) galvā, daudzpersoniskam – tam ir jābūt noformulētam dokumentā, ko sauc par valsts konstitūciju jeb pamatlikumu.

Lielā franču revolūcija 19. gs. likvidēja karaļa varu, nocērtot tam galvu, un tās vietā ieviešot konstitūciju. Jauno valsts iekārtu nosauca par republiku, kas nozīmēja nevis mantotu, bet periodiski vēlētu valsts varu. Pie varas vēlēšanām



tika pielaisti visi valsts iedzīvotāji, kurus nosauca par pilsoņiem, bet šādu varas sistēmu pēc seno grieķu valsts parauga – par demokrātiju. (Lai gan grieķu pilsoņi paši tieši pieņēma visus lēmumus, nevis uzticējās kaut kādiem saviem priekšstāvjiem!)

Radot savu valsti, tās dibinātājiem bija jāsāk ar valsts pamatlikuma jeb konstitūcijas izstrādāšanu un pieņemšanu. Latvieši par paraugu paņēma Eiropas pirmās demokrātiskās valsts konstitūciju. Zināms, ka to ir sacerējuši *Francijas gudrie*, kuriem dots uzdevums: “Rakstiet pēc iespējas īsāk un nesaprotamāk.” No tādām arī vadījušies *latviešu gudrie*. Nekas labs nav sanācis, tāpēc to kaunējušies nosaukt par konstitūciju.

Savas valsts pamatlikumu, kuru nosaukuši par Satversmi, latvieši iesākuši ar preambulu: **“Latvijas tauta savā brīvī vēlēta Satversmes sapulcē ir nolēmusi sev šādu valsts Satversmi...”**

Bet, kas tā tāda – *Latvijas tauta*? Šodien *latviešu gudrie* juristi skaidro, ka Satversmes **burts** un **gars** balstās uz priekšstatu par tautu kā augstāko varas nesēju, un tāpēc *Latvijas tauta* jāsaprot kā *Latvijas pilsoņu kopums*.

Paskatīsimies, ko tad saka Satversmes **burts**?

Latvijas valsts pamatlikuma – Satversmes – pirmajā pantā: **“Latvija ir neatkarīga demokrātiska republika”** valsts dibinātāji *“Latviju”*, kuru pasaule pazīst kā ģeogrāfisku teritoriju, kurā iedzimtie dzīvo kokos un ēd sēnes, pasludina (pārdefinē) par *“republiku”*, tātad sabiedrisku organizāciju – valsti, kurai ir vēlēta vara. Šī *republika* varot būt *neatkarīga* no visa kā – arī no laika apstākļiem. Republikas varas vēlēšanām paredzēja *demokrātiju* – pūļa (visu pavalstnieku, izņemot, protams, vergus) varu.

Bet jau otrajā pantā: **“Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai”** valsts dibinātāji *Latvijas valsts* (republikas) varas vēlēšanām paredz *etnokrātiju* – tautas (etnosa) varu! No kā tas izriet? Pasaulē nepazīst tautas ar nosaukumu *Latvijas tauta*! Tātad runa ir par *suverēnās varas* nodošanu tai tautai, kas dzīvo jaun-dibinātajā *Latvijas valstī*, kas pirmajā pantā definēta arī kā *Latvija*. Atliek tikai

noskaidrot, kur tad tāda Latvija, kas tas pats, kas Latvijas valsts, atrodas un kas tajā dzīvo?

To palīdz izdarīt trešais pants: **“Latvijas valsts teritoriju starptautiskos līgumos noteiktās robežās sastāda Vidze-**

Satversmē nav ne vārda, kas ir tajā definētās valsts pilsoņi – tātad valsts subjekts!!! Ar “vienlīdzīgām” “tautas priekšstāvju” vēlēšanām Satversme liedz jebkādas politiskās tiesības nepilngadīgiem pilsoņiem?

me, Latgale, Kurzeme un Zemgale”. Cerams, ka šādu nosaukumu teritorijas atrodas vienkopus – blakus cita citai. Gribētājs un varētājs tās sameklēt varēs noskaidrot, ka tajās, tātad arī Latvijā, dzīvo tikai viena tauta, ko sauc par *latviešu tautu*. Tātad Satversmes **burts** noteic, ka *Latvijas tauta* ir tas pats, kas *latviešu tauta*, ar ko otrais pants pirmajā pantā definēto *demokrātiju* nomaina ar *etnokrātiju*. Jo likumīgi spēkā ir jābūt Satversmes otrajam pantam kā jaunākam! Tātad par Latvijas valsts pilsoņiem (pēc Satversmes) drīkst būt tikai latviešu nacionalitātes pavalstnieki!

Taču valsts dibinātāji paši to neievēroja un tālāk pieturējās pie pirmā panta, kas varu nodod pūlim (grieķiski – demosam). Seno grieķu demoss gan pats izdeva sev likumus, tikmēr LR Satversme savam demosam atļauj tikai izvēlēties degunus – priekšstāvjus, kuriem nodod varu pār sevi.

Satversme runā gan par *tautas nobalsošanu*, bet nekur nepasaka, kas šajā valstī ir tauta? Arī atklāti nekur citur Satversmē *latviešu tauta* pieminēta nav! Pārsteidz, ka *tautas nobalsošanā* pieņemtu likumu parlamentam – Saeimai – ar parastu balsu vairākumu atļauts nomainīt kaut vai nākamajā dienā! Bet vispār tautas nobalsošanā nepieņemta Satversme žēlīgi atļauj šai tautai izdarīt tajā pārgrozījumus!? Bet, ko tad saka Satversmes **gars**?

Gara Satversmē vispār nav! Jo nevar noskaidrot, kas ir *Latvijas pilsoņu kopums*? Satversmē nav ne vārda, kas ir tajā definētās

valsts *pilsoņi* – tātad valsts subjekts!!! Ar “vienlīdzīgām” “tautas priekšstāvju” vēlēšanām Satversme liedz jebkādas politiskās tiesības nepilngadīgiem pilsoņiem?

Arī varas realizācijas veidu Satversme tieši ne-

nosaka. Ja *principu vara* parlamentā prasa politiskās partijas ar noteiktu ideoloģiju, tad *plurālisma* – kā kuru reizi savēlētie atsevišķie neatkarīgie deputāti nobalsos; var pat vai katru otro dienu mainīt valsts iekārtu. Satversme politiskās partijas ne ar vārdu neparedz, tātad domāta ir *plurālisma* vara.

Arī, kādam uzdevumam domāta Latvijas valsts, to Satversme nenosaka? Pasaulē valstis sev rada pilsoņi, sev arī raksta pamatlikumu, kurā nosaka valsts uzdevumu. Izņemot latviešus! Kur tā pūļa plurālistiskā doma un kustība valstī novedīs? – Kā nu sanāks...

Tikai pa nodaļu virsrakstiem vien aplūkojot Satversmi, redzams, ka tā ir rakstīta, lai Latvijas valstī būtu Saeima, Valsts prezidents, Ministru kabinets, savi likumi, sava tiesa, Valsts kontrole. Tātad šī Satversme ir rakstīta veselās ierēdņu armijas pamatojumam, t.i., ierēdņu armijai ir domāta tā Latvijas valsts! Tāpēc arī tāda migla ap jēdzienu *Latvijas tauta*. Tāpēc arī simts tautas priekšstāvji ātri aizmirst savus vēlētajus un pārvēršas ierēdņos.

Ko te vēl lai atzīmē? Varbūt to, ka Saeimas ievēlēts Valsts prezidents, kas par savu darbību politisko atbildību nenes, izvēlas Ministru prezidentu, ir valsts bruņoto spēku augstākais vadonis!? Taču tādu milzīgu uzticību tūlīt nomaina ierobežojums, ka Valsts prezidentu drīkst ievēlēt ne biežāk kā divus pilnvaru periodus pēc kārtas, kaut paši deputāti Saeimā var sēdēt kaut mūžīgi!

Turpmāk vēl...

Kārlis Krēslīņš: Bēgļu uzņemšana – “PAR” un “PRET”



Kārlis Krēslīņš

NBS virsnieks

Es gribētu izteikt savu viedokli un dot lasītājiem dažus argumentus diskusijām. Domāju, vajag saprast esošo situāciju un tad izteikties par vai pret bēgļu uzņemšanu Latvijā.

1) Latvijā jau ir un tiek uzņemti bēgļi. Latvijā ir izveidojies procentuāli viens no lielākajiem pirmās paudzes imigrantu skaitiem ES valstu vidū (pēc Eurostat datiem 2008. gadā Latvijā ~14% no valsts iedzīvotājiem dzimuši ārpus ES valstīm). Tas ir ~280 000 cilvēku.

2) Eiropas valstīs musulmaņu skaits desmit gados ir aptuveni dubultojies. 2005. gadā bija ~15 miljoni un 2015. gadā tuvu 30 miljoniem vai 10% no kopējā iedzīvotāju skaita. Tam iemesli ir masa dzimstība Eiropas valstu pamatnācijās, liela dzimstība musulmaņu ģimenēs, imigrācija.

3) Ļoti spilgts piemērs ir Zviedrija, kur 2005. gadā bija ~4% musulmaņu, un tagad to skaits ir 18,4% no Zviedrijas iedzīvotāju skaita.

4) Vācijas kanclere izteica viedokli, ka sabiedrības integrācija nav notikusi atbilstoši plānotajam mēram. Kādā starptautiskajā seminārā Vācijas ģenerālis sacīja, ka Vācijā ir reģioni, kur darbojas šariata likumi. Parasti jau tiek uzskatīts, ka Vācijas policija, atšķirībā no daudzām citām valstīm, spēj kontrolēt kārtību valstī. Otra atziņa, ka Vācijā ir skolas, kur apmācība notiek valsts valodā, kopā mācās kristiešu un musulmaņu bērni, bet

daudzi kristiešu bērni negrib mācīties kopā. Tas mani šokēja, pārsteidza.

5) Latvijā sadzīvot savā starpā kristiešiem ir elementārā aritmētika. Sadzīvot ar musulmaņiem ir augstākā matemātika. Vai mēs esam apguvuši elementāro aritmētiku?

Es nesaku, kas ir pareizi un kas nav pareizi, bet savā valstī gribētos dzīvot pēc mums pieņemtām tradīcijām. Savā laikā kristieši arī karoja ticības vārdā arī savā starpā, bet tagad diskutē un strīdas, bet ne jau nogalina. Tādēļ es to saucu par elementāro matemātiku, bet sadzīvot rast kopējo sapratni, kas ir labi un kas ir slikti, ar musulmaņiem, kas paši cīnās nopietni savā starpā (sūnīti un šiiti) ir augstākā matemātika.

6) Drošības jautājumi. Tur ir vairāki aspekti, bet es gribu, atsaucoties uz starptautiskajā seminārā prezentētiem datiem, atzīmēt veselības problēmas. Piemēram, tiek atzīmēts, ka Āfrikas dienvidos ~40% slimo ar HIV/AIDS, bet no tiem, kas atnāca uz pārbaudi, ~90% bija inficēti. Tas ir no ANO programmas pārbaudes datiem. Es pieļauju, ka viņiem šīs slimības attīstās citādāk nekā latviešiem.

7) Vai nevajadzētu pado-māt par cilvēku tiesībām? Ja man liktu izvēlēties doties bēgļu gaitās uz Āfriku, Tuvajiem Austrumiem vai uz Sibīriju – Amūras apgabalu, Tigdas rajonu, kur bijām 1949. gadā izsūtīti, es izvēlētos Sibīriju. Kādēļ? Klimats un vietējo cilvēku mentalitāte man ir daudz tuvāka.

Es lasīju lekciju Baltijas koledžā, sacīju par musulmaņu skaita straujo pieaugumu ES, un Turcijas pulkvedis man uzdeva jautājumu: vai es esmu pret musulmaņiem? Es atbildēju, ka nē, bet mēs esam dažādi. Dānijā karikatūra izsauca Dānijas vēstniecību demolešanu daudzās musulmaņu valstīs. Nesen notikumi Francijā, piemēru ir daudz. Vienlaikus dažās valstīs tiek rādīta galvu nogriešana kristiešiem, kas pavadīta ar cūkas kviecie-

niem. Komentāri skan, ka tie nav ticīgi, un tādēļ tas ir normāli. Domāju, mēs dažādi saprotam to, kas ir labi un kas ir slikti. Gribētos Latvijā saglabāt mūsu sapratni par labo un slikto.

Es nesaku, kas ir pareizi un kas nav pareizi, bet savā valstī gribētos dzīvot pēc mums pieņemtām tradīcijām.

8) Vai nevajadzētu palīdzēt bēgļiem iekārtoties viņiem ierastajā vidē? Āfrika ir maz apdzīvota. Tās teritorijā var izvietot visu ES un ASV Eiropas Savienībai, ieskaitot Latviju, vajag palīdzēt bēgļiem, tikai šie jautājumi ir detalizēti jāpēta, kā un kādā veidā palīdzēt.

9) Ir izteikti loģiski pamatoti priekšlikumi, ka vajag skatīt bēgļu rašanās iemeslus. Tas izskatās loģiski. Žēl, ka tas netiek detalizēti apspriests ES un arī Latvijā.

Es neesmu pret vienas vai otras ticības vai tautības pārstāvjiem. Piemēram, manai vidējai māsai vīrs bija no Ukrainas, tāpat mana sieva. Vecākās māsas mazdēls apprecējās ar skaistu tumšadainu meiteni no Dominikas Republikas un viņiem ir jauka meitiņa. Mēs redzam daudzus ļoti skaistus cilvēkus, kuru vecāki ir nākuši no dažādiem kontinentiem.

Ļoti nepareizi salīdzināt ir bēgļu problēmu ar NATO jautājumiem. Mēs, neiedalot 2% no IKP aizsardzībai, nepildām savas saistības ar NATO. To būtu vietā teikt, bet ne jau bēgļu jautājuma sakarā. Tas arī ir jautājums, kas būtu detalizēti jāpaskaidro sabiedrībai.

Viens piemērs. Iekšlietu ministrija (IeM) likvidēja Policijas akadēmiju, tagad tiek atzīts, ka tā bija kļūda. Tagad IeM maksā Stradiņu universitātei (LSU) par policistu gatavošanu. LSU ir veidota un paredzēta medicīnu sagatavošanai. Vai tā nauda nevarētu būt aizsardzības budžetā? Nacionālajā aizsardzības akadēmijā (NAA) var izveidot fakultāti, kur māci-

tu policistus. Kādreiz NAA bija Robežsargu fakultāte. Tādu jautājumu ir daudz, bet par tiem vajag diskutēt un galvenais darīt.

Es jau vairāk iniciēju jautājumus, kurus varētu

apspriest un izvērtēt. Šeit nav skarti daudzi citi jautājumi, kā, piemēram, bēgļu ģimeņu apvienošanās, cik ilgi tas turpināsies, jo naivi domāt, ka tas ir vienreizējs pasākums; cik tas izmaksās utt.? Šie jautājumi ir svarīgi, būtiski, kuri detalizēti jāapspriež vismaz Saeimā un plašsaziņas līdzekļos. Vajadzības gadījumā, ja veidojas pretrīki viedokļi, jāorganizē referendums, jo Latvijas iedzīvotājiem būs jārealizē šie lēmumi.

Latvijā ir problēma ar tiesību un atbildības sabalansētību. Mēs atceramies daudzus kļūdainus vai necaurspīdīgus lēmumus, kas nesuši daudzu miljonu zaudējumus Latvijai. Vai ir zināmi atbildīgie, vai viņi ir saukti pie atbildības? Panākumiem ir daudz autoru, bet kļūdas ir bārenītes. Negribētu piedzīvot jaunu kļūdu — bārenišu radīšanu.

Raksta autors Kārlis Krēslīņš – NBS (atv.) ģenerālis. Aizsardzības zinātņu pētnieciskā centra vadītājs, Nacionālās aizsardzības akadēmijas profesors. Latvijas pārstāvis NATO padomnieku grupā (NATO National Advisory). No 2006.gada – Aizsardzības zinātņu pētnieciskā centra vadītājs, Nacionālās aizsardzības akadēmijas profesors. Zinātniskā žurnāla par drošību un aizsardzību “Militārais Apskats” redakcijas kolēģijas priekšsēdētājs, kā arī grāmatas “Gods kalpot Latvijai” autors.

Pirmavots: interneta žurnāls “Spektrs” www.spektrs.com

ZIRGA GALVAS?

Andris Plotkins

Tērvetes novadā



Mūsu daudzciešuajai zemītei ir bijuši grūti laiki. 700 gadus valdīja vācu baroni, šeit bijuši gan poļi, gan zviedri, gan krievi. Tikai 1918. gadā nodibinājās Latvijas valsts. Par to tika atdotas tūkstošiem dzīvību. Brīvvalsts laikā pacēlās kultūra, izglītība, lauksaimniecība, līdz Krievijas lācis uzlika ķepu mūsu mazajai valstiņai. Pēc tam sākās karš, tad – kolhozi un viss, kas saistās ar padomju iekārtu, arī izvešanas uz Sibīriju utt. Latviju centās pārkrievot, daudz netrūka, ka būtu nokļuvusi “brālīgās” Krievijas apkampienos ar krievu valodas statusu.

Bieži vien iedomājos Karēlijas likteni, kad Krievija iekaroja trešdaļu Somijas teritorijas. Sākumā bija Karēlijas Padomju socialistiskā republika, tad autonomā ar krievu valodu – nu tādas tautas kā karēļi vairs nav. Tajā laikā skolās mācīja par brālīgām tautām PSRS sastāvā – to bija ap 100, tagad pārkrievotas.

Kurš varēja iedomāties, ka varenā PSRS sabruks?! Lietuva un arī Igaunija bija gudrākas, mazāk ielaida svešzemniekus. Daudzas mājas palika tukšas un pusbūvētas, gaidot iedzīvotājus no plašās “roģinas” – Krievijas, Baltkrievijas, Ukrainas, Moldovas.

Skaists bija Atmodas laiks – dziesmotā (lietusargu) revolūcija ar maziem cilvēku upuriem. Arī es stāvēju uz Barikādēm no Saldus “Lauktechnikas”. Likās, sāksies zelta laiki – ar saukli: “Kaut vīzēs, bet brīvi!” Bet bija arī tādi, kuri par visu to tikai smīnāja: “Eh, muļķa latvieši!” – Un tikai grāba un kampa.

Lai būtu drošāk, iestājamies NATO un Eiropas Savienībā. Toreiz vēl neiedomājāties, ka mūs varētu apdraudēt Krievija, kura tiecas pēc pasaules kundzības, spītējot tam, ka koloniju laiks it kā ir pagājis...

Bet nu jānonāk pie ļoti skumīga secinājuma, ka mūsu tautai draud bojāeja – ne jau kara draudu dēļ, bet ekonomiskā ziņā. Rūpnieciskās nozares likvidētas, cukurbietes mums nav vajadzīgas (cukuru vieglāk ievest), darba nav, un to arī nemeklē, gaida pabalstus. Kur palikusi mūsu strādīgā, izslavētā latviešu tauta – vai tiešām tās vairs nav? Jaunie aizbrauc uz bagātām zemēm meklēt izdzīvošanu, veseli ciemi izmirst, medicīna klibo – tas ir nožēlojami. Un mēs vēl cīnāmies par latgaliešu valodu! Tauta sarūk, krievu valoda spiežas iekšā aizvien vairāk – Rīgas mērs taču ir par savējiem, krievvalodīgajiem.

Un tagad bēgļu jautājums nomāc īstu latviešu prātu – vai viņi mums ir vajadzīgi? Daži cilvēki lemj

par tautas likteni. Arī bijusi eksprezidente nevienam neprasīja par Abreni – Putins un žurnāls “Dadzis” smējās par mums dāvātājam ēzeļa ausim, ko saņēmam par Abreni. Pat zirgam jāsmējas!

Eksprezidente (vienīgā no Baltijas) taču pat aizbrauca uz Maskavu palīdzēt Putinam sinēt Uzvaras dienu. Manās acis viņa ir zaudējusi cieņu un latviskumu, kaut arī dzied latviešu tautasdziesmas. Lai viņa tagad brauc uz Pitalovu un dzied tur.

Negribas pat runāt par tiem, kas, pie valdības stūres būdami, iztirgo un pazudina mūsu valsti. Kur ir tautas patriotisms? Tāda nav, tikai runas. Kā atgriezt atpakaļ tautiešus – kaut mazumiņu? Utopija! Ilūzija!

Premjere grib imigrantus, vai to vēl nepietiek? Vai arī viņai neinteresē latviešu tautas nākotne – kultūra, valoda. Mūsu tēvi un vectēvi nolika savas galvas par grūti izkaroto valsti. Vai tiešām viņa neko nesajēdz, vai arī vienkāši izliekas par muļķi?!

Ja šeit ienāks ap 200–250 svešas tautības cilvēku, radīsies tūkstoši, jo viņi taču paņems līdzīgu radus, draugus, paziņas – kā jau tas ir bijis citās Eiropas valstīs. Un ko viņi te darīs? Izmirstošajā Latgalē cūkas tie neaudzēs un kartupeļus nestādīs – mums un naba-ga pensionāriem tie atkal būs jāuztur. Viņi vairošies kā krievvalodīgie!

Viens ir skaidrs – Latvija ir pārāk maza, un latviešu valoda un tauta strauji izmirs. Vai arī Eiropas Savienība to grib, lai mazu tautu nebūtu?

Starp citu, ES pat it kā neuzstāj par obligātu bēgļu uzņemšanu, taču latviešikā jau latvieši – pasaules lāpītāji, kas visiem grib pakalpot, un paši iet uz iznīcību.

Mazliet vēl par valodu. Izskatās, ka tišam tiek ievazāta arī angļu valoda. Angļi paši šeit nebrauc un neliek latviešu valodu angļiskot. Mūsu sarunvaloda ir briesmīga – žargons, nevajadzīgi svešvārdi utt. Kā grupa “Okei”, žurnāls “Ok” – riebigi! Vai tad latviešiem pēkšņi nav vairs savu vārdu?

Partikula “vai” pazūd no valodas, bet “un” tiek aizvietots ar “&”. Neprotu pat uzrakstīt šo zīmi, bet saucu to par karātavu cilpu. Vai mums vairs nav valodnieku, ja tiek pieļautas tādas neēdžības? To kultivē arī Latvijas Radio un TV.

Laikam jau svešautiešiem par godu – ja iebrauks, “okei” būs jau priekšā!

Igaunija grib rīkot referendumu pret šiem svešajiem, bet ko domā Lietuva? Viņi mūs bieži ir saukuši par zirga galvām. Tātad galvas lielas, bet tukšas.

Bet zirgi tomēr ir gudrāki par mums...

DEMOKRĀTIJA – trekna slieka uz makšķeres āķa

Šodien viss ir tā pārveidots un pārklonēts monopolu interesēm, ka arī pat no zemenogās ir palicis tikai acis kairinošais izskats, kas sevī nesatur ne aromātu, ne smaržu, ne agrāk specifisko garšu, tikai vilinošs izskats, izturība pret transportēšanu lielos attālumos un mehānizēta novākšana ar agrotehniku tā, lai nebūtu vajadzības pēc veselīgas, dabiskas vides un augsnes, visu panākot ar substrātiem un ķīmiju. Pats patērētājs visā šajā ķēdē atrodas pēdējā vietā – viņa izvēle ir šo vai neko. Gluži tāpat kā vēlēšanās – vai nu šos deputātus vai vēl sliktākus.

“Brīvais tirgus” ir pavēris iespēju pilnīgi likumīgā ceļā iznīcināt vietējo ražošanu visās tautsaimniecības nozarēs, mūsu daļai atvēlot tikai apkalpošanu. Un tā, lai neparko nebūtu jāsūdžas bagāto valstu tūristiem. Lai pat domās neienāktu prātā niķoties, tiek radīti konflikta rajoni ar mākslīgu ievirzi gan Austrumos, gan Rietumos, radot izprovocētas bēgļu plūsmas, lai nekādiem līdzekļiem nebūtu iespējama vienprātīga rīcība, kas nepieciešama liberālu tālejošajiem plāniem, vistiešākā veidā saistošiem ar vispasaules globalizāciju un skaidri paredzamo drūmo nākotni.

Tāpat, kā tas ir ar zemenēm, notiek visās liberālās ideoloģijas nozarēs, sākot ar nacionālajām tautībām, viņu tradīcijām, tikumību, brīvības izpratni, patiesām vērtībām, pienākuma apziņu, godīgumu...

Esmu pavadījis jau vairāk nekā 70 gadus nebrīves apstākļos un skaidri apzinu brīvības vērtību, kāda tā bija Kārļa Ulmaņa saimniekošanas un tautas atjaunošanas laikā, un pilnīgi nekas man nav bijis pieņemamas ne no boļševikiem, ne no hitleriskās Vācijas (vienīgi dotā iespēja pretoties atkārtotai okupācijai), ne arī no liberālās demokrātijas, kur vārds “demokrātija” ir tikai trekna slieka uz makšķeres āķa, kam nav lielāks vērtības kā “Maxima” reklāmai.

Kurš mani var piespiest gribēt, lai Latvijas Valsts prezidents būtu okupantu pēctecis vai pašmāju verga dvēsele, kas kaunas par savu tautību, vai kaut kāds miklains afrikāņu migrants? Es palaujos tikai uz īstiem, nelokāmiem latviešu tautas patriotiem, kuri neatkarīgi no tā, kas pie varas, ir gatavi bez domāšanas ķerties pie ieročiem, lai aizstāvētu savu Latviju un latviešu tautu.

A.V. Gremze



VĒSTULE

KUR GLĀBTIES LATVIETIM?

Vilhelms Ļuta

Ekonomikas maģistrs

Pirmskara gados latvju skaits Latvijā palielinājās par 400 tūkstošiem. Titulnācijas īpatsvars sasniedza 81%.

Arī atjaunotnes valsts varai Latvijā bija pamats cerēt uz līdzīgu tautas uzplaukumu. Saeima savulaik pat pieņēma Deklarāciju par Latvijas okupāciju un izaugsmei vēlamu apstākļu radīšanu. Taču tie diemžēl bija tikai tukši vārdi – lēmuma izpilde nesevoja. Varneši samierinājās ar okupantu kopienas pastāvēšanu un latviešu nācijas tiesību ierobežošanu.

Pamatiedzīvotāji joprojām spiesti paciest pārkrievošanās draudus – it īpaši Rīgā un Latgalē. Latviešiem, maksājot nodokļus, nezin par kādiem tēvu grēkiem ir jāuztur okupantu pensionāri, krievu skolas.

Neticība savas valsts labākai nākotnei, nespēja atrast sev normāli apmaksātas darbavietas negatīvi ietekmē demogrāfisko situāciju valstī. Tēvzemi jau pametuši vairāk nekā 100 tūkstoši latviešu. Dabiskais iedzīvotāju pieaugums apstājies. Atjaunotajā Latvijā mirušo tautiešu daudzums par 65 tūkstošiem ir pārsniedzis dzimušo skaitu. Tā nu likteņdzirnas latvju mūžus maļ un maļ.

Okupācijas laikā krievvalodīgo skaitu Latvijā staļinisti palielināja piekārt, bet Rīgā 15 reizes. Rezultātā Rīga nesamērīgi uzblida – kļuva par republikas “ūdensgalvu”. Bet nomales panika. Diemžēl tagadējie politikāni darbos atbalsta Kremļa aizsāktu “ūdensgalvas” palielināšanas kursu. Divas trešdaļas no nefinanšu investīcijām joprojām tiek atvēlētas Rīgai un Pierīgai. Arī būvniecības līdzekļi tiek izmantoti līdzīgās proporcijās. Paradoksāli, ka tas viss notiek ar Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas ziņu.

Tā kā nauda uz nomalēm praktiski nenāk, tad iedzīvotāji cenšas koncentrēties Rīgā vai tās tuvumā. Un šī tautas staigāšana pašlaik rit pilnā sparā. Aglonas, Baltašas, Ciblas, Kārsavas un vairākus citus Latgales novadus jau atstājuši trešdaļa latviešu. Vietējo iedzīvotāju skaits strauji rūk arī tādos Kurzemes novados kā Alsunga, Aizpute, Pāvilosta, Rucava. Zemgalē daudz tukšu māju paliek Jēkabpils, Salas un Viesītes novados.

No 110 Latvijas novadiem pagaidām vajadzīgajā līmenī turas tikai 18, kas ir Rīgas tuvumā. Garkalnes un Mārupes novados 25 gadu laikā latviešu skaits ir trīskāršojies, Ikšķiles un Ādažu novados – divkāršojies. Diemžēl dažas oāzes nepaglabās Latviju no tukšneša izveidošanās.

Būtiski ir ievērot, ka Rīgā mīt puse no Latvijas krieviem un tikai ceturtdaļa no visiem iedzīvotājiem ir latvieši. Līdzekļu un cilvēku resursu koncentrēšana galvaspilsētā ir izdevīga krievvalodīgo kopienai, kas runā pretī pamatnācijas interesēm.

Ir pienācis pēdējais laiks politiķiem attiekties no prokremliskās rīcības.

Rakstā izmantoju statistikas datus.

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu *DDD* obligāta.

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA* “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

Paveiktais... PIETIEK!

Alfrēds Buls

tāl: 26694977

e-pasts: alfbu@inbox.lv

Ziņu aģentūra LETA rakstīja: “Prezidents atgādina, ka pirms 24 gadiem 21. augustā tika skaidri un nepārprotami novilkta ģeopolitiskās robežas un iezīmētas pamatvērtības... “Šodien mēs varam būt lepni ar paveikto. Mēs esam sekmīgi atjaunojuši un nostiprinājuši savu valsti, **pieaug mūsu labklājība un iespējas...**” Es domāju, ka tiek runāts par Latvijas valsts pārvaldes un viņu ielikteņu jeb “savējo” mantisko labklājību un visatļautības iespējām.

Tā vien šķiet, ka vārds “paveiktais” nozīmē:

– Latvijas valsts veiksmīga prihvatizācija un izsaimniekošana;

– ska “Veiksmes stāsts” ir daudz skarbāks, un tas tika īstenots uz Latvijas nodokļu maksātāju rēķina. Faktiskais Dr.V.Dombrovska/Vienotības “Veiksmes stāsts” ir nespēja vai nevarēšana (varbūt negribēšana) novērst ekonomiska rakstura genocīda sekas pret Latvijas tautu – tautas grimšana nabadzībā un cilvēku izbraukšana no valsts iztikas meklējamos no vienas puses un “savējo” mantiskās labklājības strauja izaugsme no otras puses. “Vienotības” cinisma šedevrs ir valstiskās Hipotēku bankas komercdaļas īpašais “3.a portfelis”, kurā slēpti tika iekļauti bijušā Ministru prezidenta Valda Dombrovska ģimenes neveiksmīgā biznesa kredīti.

– **Līdzīgas nebūšanas notiek arī citās sfērās.**

Uzskatu, ka Latvijas tautai ir jāsasauca Latvijas Pilsoņu Kongress, kurā ir jānosaka stratēģiskās vadlīnijas Latvijas valsts pārvaldei.

– Laventa, Kargina, Krasovicka banku afēras, par kurām no sava maka nācās samaksāt visiem Latvijas iedzīvotājiem;

– A. Šlesers, I.Godmanis, A.Kalvītis... utt. Viņiem savu laiku bija visas kārtis rokās veidot Latviju par plaukstošu valsti. **Kas no tā sanāca! Čiks vien.** Tauta grimst nabadzībā, vairāki simti tūkstoši ir pametuši Latviju labākas dzīves meklējumos. “Parex” glābšana uz iedzīvotāju rēķina utt. Tāds ir īstenībā šo kungu ieguldījums. Un varbūt kāds labums atleca arī šāda lēmuma pieņēmējiem!

– “Vienotības” populistisko lideru slavinātais krīzes pārvarēšanas “**Veiksmes stāsts**”. Tā ir medaļas viena puse. Otrā pusē var droši saskatīt veselū virkni rupju kļūdu (nesakārtota likumu bāze, korupcija utt.), kuras “Vienotības” vadībā (iespējams, savtīgos nolūkos) tika pielautas.

Realitātē Dr.V.Dombrov-

– **“Veiksmīga” novadu reforma, finanšu līdzekļu nesodīta izšķērdēšana gandrīz visur.** Piemēram, Latvijas tiesās jau vairākus gadus ir uzstādītas elektroniskās ierīces, kurās ir arī sadaļa ar likumdošanas aktiem. Ja domājat, ka tā ir pieejama nodokļu maksātājiem, kuri par tām ir samaksājuši (iespējams, astronomiskas summas) tad varu apbēdināt. Tā nav pieejama un vairāk sliecos domāt, ka tā ir bijusi valsts amatpersonu afēra savtīgos nolūkos.

VĀRNA VĀRNAI ACĪ NEKNĀBJ

Princips “Vārna vārņai acī neknābj” ir Latvijas politiskās elites un korumpētu amatpersonu goda kodekss. Kas zina, varbūt pašiem (politiskās elites pārstāvjiem un korumpētām amatpersonām) tā var gadīties. Citiem vārdiem sakot, politiskā prostitūcija viņu vidū ir lielā cieņā,

tā tiek likta lietā regulāri bez jebkādiem sirdsapziņas pārmetumiem. Bauda – *čakarēt* tautu un nebūt atbildīgiem ne par ko. Bet tāda vien ir asinsūcēju daba. Algas tiek maksātas, savējais savējo piesedz un... *basta*. Latvija viņiem ir paradīze.

Varbūt Latvijas iedzīvotājiem ir pienācis pēdējais laiks pamosties un pašiem sakārtot savu valsti. Latvijas Republikas Satversmes I nodaļas Vispārējos noteikumos ir pateikt galvenais – Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai, tāpat jums, nevis negodīgām, korumpētām, bieži vien ar dažādām novirzēm slimām, valsts amatpersonām un politiķiem.

Tas ir katra godīga Latvijas tautas pārstāvja pienākums: pārvarot savas bailes un vienaldzību, dod savu artavu Latvijas atbrīvošanai no negodīgu politiķu un kampēju ietekmes, valsts pārvaldi no kampējiem, mahinātoriem.

Ja Latvijas iedzīvotāji to nedarīs, tad viss ritēs ierastā gaitā. Atkal būs “Zoodārza” vēlēti prezidenti, būs izvirtušās pasaules civilizācijas anomālijas (dzērumā pie stūres pieķertie, Saeimas un pašvaldību deputāti, deputāti – malu mednieki/malkas zagļi utt.) Būs vēl neskaitāmi “Veiksmes stāsti”. Būs vēl banku komercdaļu īpašie “3.a portfeļi”. Būs “Parex” stila afēras, būs korupcija Latvijas tiesu sistēmā, būs vēl un vēl, ja tauta to ļaus.

Lai atbrīvotu valsts pārvaldi no kangaru dominances Latvijas politikas augšējās ešelonos, viņu ielikteņu visatļautības valsts pārvaldē un ekonomikā, ir maz pateikt neskaitāmos “PIETEK...”. Par to viņi tikai smejas un dara savu netīro darbu tālāk. Un šo parazītu uzdzīve var turpināties bezgalīgi. Viņiem ir nosplauties par to, ka Latvijas iedzīvotāji grimst nabadzībā, ka ar pensionāru pensijām ir grūti savilkt galus un ka niecīgiem bērnu pabalstiem nav iespējams veicināt bērnu dzimstību.

Cik ilgi tas turpināsies!!! Cik Latvijas iedzīvotāji pacietīgi vilks šo kangaru

uzkrauto nastu!!! Atbilde ir vienkārša. Tas ir atkarīgs tikai no pašu Latvijas iedzīvotāju nostājas. Iedzīvotājiem ir jāiznīdē sevī bailes, vienaldzība, savtīgums un jāatjauno sevī gribasspēks sakārtot savu Tēvzemi.

Ja jums vārds “Latvija” nav tukša skaņa, tad, lūdzu, nestāviet malā. Aicinu visus godīgus Latvijas iedzīvotājus, kuriem rūp Latvijas liktenis, apvienoties kopīgai cīņai. Ir jāsāk rīkoties. Tie, kas apzaga mūsu valsti un piesmēja tautu teica: “Mums ir vajadzīgs laiks.” Laiks, lai paspētu izdarīt savus Kangara darbus. Nu tautai nav vairs laika gaidīt. Ja esi ar tautu, tad mums ir jārikojas.

Uzskatu, ka Latvijas tautai novados, pilsētās un valsts līmenī ir jāizveido sabiedrisko organizāciju sadarbības padomes ar mērķi regulāri izvērtēt deputātu un valsts amatpersonu darba efektivitāti, valsts un pašvaldību īpašumu apsaimniekošanas efektivitāti, piešķirto finanšu līdzekļu lietderīgu izmantošanu utt.

Uzskatu, ka Latvijas tautai ir jāsasauca Latvijas Pilsoņu Kongress, kurā ir jānosaka stratēģiskās vadlīnijas Latvijas valsts pārvaldei, skaidri jādefinē Saeimas, pašvaldību deputātu un valsts amatpersonu atbildība (arī materiālā) par pieņemtajiem lēmumiem. Kāpēc? Tāpēc, ka Latvijas tautai beidzot ir jāreorganizē pilna laika pansijs/bērnodarzs “Saeima” ar 100 ne par ko neatbilstošiem “audzēkņiem” par stratēģiski domājošu, godīgu, par saviem lēmumiem atbildīgu uzņemties spējīgu tautas priekšstāvju institūciju.

Aicinu domājošus, godīgus, principiālus, enerģiskus Latvijas tautas dēlus un meitas apsvērt iespēju par jaunas politiskās partijas izveidi Latvijā, kuras darbība būtu veltīta Latvijas tautas labklājības izaugsmei. Interesentiem varu nosūtīt jaunveidojamas partijas programmas projektu izvērtēšanai.

Novēlu uzdrīkstēšanos un panākumus.

JAUNA GRĀMATA



Aleksandrs Ļitviņenko un Jurijs Feļštinskis

“FSB spridzina Krieviju. Federālais drošības dienests – teroristisko aktu, nolaupīšanu un slepkavību organizators.”

Šajā grāmatā tiek mēģināts parādīt, ka mūsdienu Krievijas galvenās problēmas ir radušās nevis Jelcina vadīšanas liberālā perioda radikālo reformu dēļ, bet gan tā pretspēka, ko slepus vai tieši šīm reformām veica Krievijas spēcienestī. Tieši tie izraisīja pirmo un otro čečenu karu, lai Krieviju no demokrātijas pievērstu diktatūrai, militarismam un šovinismam. Tieši tie Maskavā un citās Krievijas pilsētās organizēja nežēlīgu teroristisku aktu sēriju, kas kļuva par iemeslu pirmā, vēlāk arī otrā čečenu kara sākumam.

1999. gada septembra sprādzieni, galvenokārt naktī uz 23. septembri novērstais terorakts Rjazanā, – tā ir šīs grāmatas izmeklēšanas galvenā tēma. Pēc šiem sprādzieniem visskaidrāk var izsekot to Krievijas valsts drošības iestāžu taktikai un stratēģijai, kuras tiecas pēc absolūtās varas. Šī grāmata ir par mūs visu piemeklējušo traģēdiju, par zaudētajām iespējām, par zaudētajām dzīvībām. Šī grāmata domāta tiem, kuri, apzinoties notikušo, nebaidīsies ietekmēt nākotni.